வைய

நவநீ தம்.

மூலம்.

Kondi... ...atampet,

Madras.

1913

...விலை அணா மூன்று.

லோகோபகாரி.

இது சோமவாரந்தோறும் பிரசுரமாகுந் தமிழ்ப் பத்திரிகை. இதில் வேதாந்த, தருக்க, புராண, இதிகாச, சுதேச, விதேசிய, கைத்தொழில், கல்வி முதலிய அரிய பெரிய விஷயங்கள், யாவருக்கும் பயன்படுமாறு செவ்விய நடையி லெழுதப்பட்டு வருகின்றன. சந்தா விவரம்- ஒரு வருடத்திற்கு.

சென்னைக்கு	ரூபாய்	3-2
இந்தியா, சிலோன், பர்மாவிற்கு	,,	3-8
நேட்டால், சிங்கபூர், பினங்கிற்கு	,,	5-8

சக்ரவர்த்தினி.

இஃதொரு மாதாந்தப் பத்திரிகை. இதில் கல்வியறிவு ஒழுக்கங்களபிவிர்த்தி யாவதற்குரிய விஷயங்களும், மாதராடவர் தருமங்களும், மனோலய சாதனங்களும், பிறவும் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. சந்தாவிகிதம் - ஒரு வருடத்திற்கு.

இந்தியா, சிலோண, பர்மாவிற்கு	ரூபாய்	2-0
நேட்டால், சிங்கபூர், பினங்கிற்கு	,,	2-8

மெய்ஞ்ஞான போதம்.

இது 1911-வது வருஷத்து லோகோபகாரியின் முதற் பக்கத்தில் வெளியாய வேதாந்த விஷயங்களின் திரட்டு. விலை அணா 12.

சற்குருப்யோ நம:.

தாண்டவராய சுவாமிகள்

அருளிச் செய்த

கைவல்ய நவநீதம்.

இது

ஸ்ரீ கோயிலூர்

முத்திராமலிங்க ஞானதேசிகர்

ஆதீனத்திற்குரிய

திருக்களராண்டவரென்னும்

ஸ்ரீலஸ்ரீ வீரசேகர ஞானதேசிகர்

பாதசேகரரான

காசிவாசி - கோவிலூர்

ஸ்ரீ காசிகாநந்த சுவாமிகளால்

அச்சியற்றப் பெற்றது.

சென்னை,

கோமளேசுவரன் பேட்டை,

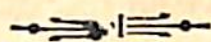
சச்சிதானந்தம் பிரஸ்.

1913.

சற்குருப்யோ நமஃ.

கைவல்ய நவநீதம்.

பாயிரம்.

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளம், தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும், எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலாம், நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி. 1

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனுப் மாலாய், ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யநந்தமூர்த் தியுமாய் நிற்கும், மூன்ற முத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனாய் நாளும், தோன்றிய விமல போத சொரூபத் தைப் பணிகின் றேனே. 2

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமாம் பிரம மென்பால், கவருடைப் புவன மெல்லாங் கற்பித மென்ற றிந்து, சுவரிடை வெளிபோல் யானென் சொரூபசு பாவ மானேன், அவருடைப் பதும பாத மநுதினம் பணிகின் றேனே. 3

என்னுடை மனது புத்தி யிந்திய சரீர
மெல்லாம், என்னுடை யறிவி னாலே யிரவி
முன் னிமமே யாக்கி, என்னுடை நீயு நானு
மேகமென் றைக்கியஞ் செய்ய, என்னுடைக்
குருவாய்த் தோன்று மீசனை யிறைஞ்சி னே
னே. 4

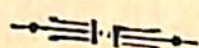
அந்தமு நடுவு மின்றி யாதியு மின்றி
வான்போல், சந்தத மொளிரு ஞான சற்குரு
பாதம் போற்றிப், பந்தமும் வீடுங் காட்டப்
பரந்தநூல் பார்க்க மாட்டா, மந்தரு முணரு
மாறு வத்துதத் துவஞ்சொல் வேனே. 5

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பாற்கடன்
மொண்டு முன்னூற், குடங்களி னிறைத்து
வைத்தார் குரவர்க ளெல்லாங் காய்ச்சிக்,கடை
ந்தெடுத் தளித்தே னிந்தக் கைவல்ய நவநீ தத்
தை, அடைந்தவர் விடய மண்டின் றலைவ
ரோ பசியி லாரே. 6

மூத்தனை வேங்க டேச முகுந்தனை யெ
னையாட் கொண்ட, கர்த்தனை வணங்கிச் சொ
ல்லுங் கைவல்ய நவநீ தத்தைத், தத்துவ விள
க்க மென்றுஞ் சந்தேகந் தெளித லென்றும்,
வைத்திரு படல மாக வகுத்துரை செய்கின்
றேனே. 7

பாயிர முற்றிற்று.

தத்துவ விளக்கப் படலம்.

நித்திய வநித்தி யங்க ணிண்ணயந் தெ
ரிவி வேகம், மத்திய விகப ரங்கள் வருபோ
கங் களினி ராசை, சத்திய முரைக்க வேண்
டுஞ் சமாதியென் றாறு கூட்டம், முத்தியை
விரும்பு மிச்சை மொழிவர்சா தநமிந் நான்
கே. 1

சமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமாதானஞ்
சிரத்தை யாரும், சமமகக் கரண தண்டந் தம
ம்புறக் கரண தண்டம், அமர்தரு கருமம் பற்
று தறுத்தலே விடலென் றாகும், மமர்செ
யுங் காம மாதி வரினடக் குதல்ச கித்தல். 2

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்
சிந் திக்கு மாறு, சாதமா வைக்கு மித்தைச்
சமா தான மென்பர் மேலோர், பரமசற் குரு
நூ லன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும், வாமிகு
சமாதி யாறு வகையின்சொற் பொருளி தா
மே. 3

சாதந மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி லில்லை, ஆதலா லிந்த நான்கு மடைந்த வர்க் கறிவுண் டாகும், நூதந விவேகி யுள்ள நுழையாது நுழையு மாகில், பூதசன் மங்கள் கோடி புனிதனும் புருட னாமே. 4

இவனதி காரி யானே னிந்திரி யங்க ளாலும், புவனதெய் வங்க ளாலும் பூதபௌ திகங்க ளாலும், தவனமூன் றடைந்து வெய் யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பிப், பவ மறு ஞாந தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி னானே.

ஆனபின் மனைவி மக்க ளர்த்தவே டணைகண் மூன்றில், கானவர் வலையிற் பட் டுக் கைதப்பி யோடு மான்போல், போன வன் வெறுங்கை யோடே போகாத வண் ணஞ் சென்று, ஞாநசற் குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கி னானே. 6

வணங்கிநின் றழுது சொல்வான் மாய வாழ் வெனுஞ்சோ கத்தால், உணங்கினே னையனேயென் னுள்ளமே குளிரும் வண் ணம், பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச்

சின்ன மாக்கி, இணங்கிய குருவே யென்னை
யிரட்சித்தல் வேண்டு மென்ருன். 7

அன்னதன் சிசுவை யைய ஞமைமீன்
பறவை போலத், தன்னகங் கருதி நோக்கித்
தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி, உன்னது பிறவி
மாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொல்வேன்,
சொன்னது கேட்பா யாகிற் ருெடர்பவந்
தொலையு மென்ருன். 8

தொடர்பவந் தொலையு மென்று சொ
ன்னதைக் கேட்ட போதே, தடமடு மூழ்கி
ஞன்போற் சரீரமுங் குளிர்ந்துள் ளாறி,
அடருமன் பொழுகு மாபோ லாநந்த பாஷ்
பங் காட்டி, மடன்மலர்ப் பாத மீண்டும் வண
ங்கிநின் றீது சொல்வான். 9

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொ
ண்டனு ஞலுஞ் சுவாமி, நின்னது கருணை
யாலே நீரெனை யாள லாமே, உன்னது
பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டென்
றீரே, இன்னதென் றதைநீர் காட்டி யீடேற்
றல் வேண்டு மென்ருன். 10

அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்த பின் செறிந்த மண்ணின், குடம்பையுட் புழு முன் னூதுங் குளவியின் கொள்கைபோலத், தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி, உடம்பினுட் சீவ னைப்பார்த் துபதேச மோது வாரே. 11

வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்தி றந்து, தீராத சுழற்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப், போராத கால நேமிப் பிரமையிற் றிரிவன் போதம், ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவுந் தானே. 12

தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேல், பின்னையத் தலைவன் றானாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன், உன்னைநீ யறிந்தா யாகி லுனக்கொரு கேடு மில்லை, என்னைநீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித் தேனே. 13

என்னைத்தான் சடனு வுள்ளத் தெண்ணியோ சொன்னீ ரையா, தன்னைத்தா னறி

யா மாந்தர் தரணியி லொருவ ருண்டோ,
பின்னைத்தா னவர்க ளெல்லாம் பிறந்திறந்
துழலு வானேன், நின்னைத்தா னம்பி னே
ற்கு நிண்ணய மருளு வீரே. 14

இன்னது தேகந் தேகி யிவனென
வுணர்வான் யாவன், அன்னவன் றன்னைத்
தானென் றறிந்தவ னுகு மென்றூர், சொ
ன்னபின் றேகி யாரித் தூலமல் லாம லெ
ன்றூன், பின்னது கேட்ட வையர் பீழையு
நகையுங் கொண்டார். 15

தேகமல் லாமல் வேறே தேகியார் கா
ணே னென்றாய், மோகமாங் கனவில் வந்து
மூளைத்தவ னெவனீ சொல்வாய், சோகமாங்
கனவு தோன்றாச் சுழுத்திகண் டவனூர் சொ
ல்வாய், ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவுதா
னேது சொல்வாய். 16

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள
நினைவு நீங்கிக், கனவுகண் டதுஞ்சு ழுத்தி
கண்டதும் வேறென் றேபோல், தினமநு
பவிப்ப தொக்குந் தெரியவு மில்லை சற்றே,

மனதினி லுதிக்கும் பின்னே மறைக்கும
தருளு வீரே. 17

தூலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பி
றை காட்டு வார்போல், ஆலத்தி னுடுக்கள்
காட்டி யருந்ததி காட்டுவார் போல், தூலத்
தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூப மான,
மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொட
ங்கி னாரே. 18

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மெ
ன்றுஞ் சொல்லும், உத்தியாற் பந்தம் வீடெ
ன் றுரைக்கும்வே தாந்த மெல்லாம், மித்தை
யா மாரோ பத்தாற் பந்தமா மபவா தத்தான்,
முத்தியா மிவ்வி ரண்டின் முந்தியா ரோபங்
கேளாய். 19

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை யாவ
வெல்லாம், ஓரோர்வத் துவினில் வேறே
யோரோர்வத் துவினை யோர்தல்,நாருடு பணி
யாய்த் தோன்ற னரஞெனித் தறியிற் றோன்
றல், நீருடு கானற் றோன்ற னிறந்தலம் வெ
ளியிற் றோன்றல். 20

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமா யிரண்டற் றொன்று யுணர் வொளி நிறைவாய் நிற்கும், அப்பிர மத்திற் றோன்று மைம்பூத விகார மெல்லாம், செப் புகற் பனையி னாலே செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே. 21

அதுதானெப் படியென் றக்கா லநாதி யாஞ் சீவ ரெல்லாம், பொதுவான சுழுத்தி போலப் பொருந்துமவ் வியத்தந் தன்னில், இதுகால தத்து வப்பே ரீசனுட் பார்வை யா லே, முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம் வியத்த மாமே. 22

உத்தம வெளுப்புச் செம்மை யுரைத்திடு கறுப்பு மாகும், சத்துவ குணத்தினோடு ரசோ குணந் தமோகு ணந்தான், சுத்தமோ டழு க்கி ருட்டாச் சொல்லுமக் குணமு மூன்று ய், ஒத்துள வேனு[illegible] ளொருகுண மதிக மாமே. 23

ஒருவழி யிதுவா மித்தை யொருவழி வேறுச் சொல்வர், மருவுமவ் வியத்தந் தானே

மகதத்வ மாகு மந்த, அருண்மக தத்து வந்தா
னகங்கார மாகு மென்றும், கருவகங் கார
மூன்ருக் காட்டிய குணமா மென்றும். 24

இக்குணங் களிலே விண்போன் றிருக்
குஞ்சிற் சாயை தோன்றும், முக்குணங் களி
னுந் தூய்தா முதற்குண மாயை யாகும், அக்
குணப் பிரமச் சாயை யந்தரி யாமி மாயை,
எக்குணங் களும்பற் ருதோ னிமித்தகா ரண
ஞ மீசன். 25

ஈசனுக் கிதுசு ழுத்தி யிதுவேகா ரணச
ரீரம், கோசமா நந்த மாகுங் குணமிரா சதம
வித்தை, தேசறு மவித்தை தோறுஞ் சிற்சா
யை சீவ கோடி, நாசமா முயிர்க்கப் போது
நாமமும் பிராஞ்ஞ னுமே. 26

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயா
நந்த கோசம். சுழுத்திகா ரணச ரீரஞ் சொன்
னதிம் மட்டு மோக, முழுக்குணத் திரண்
டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னேம்,
வழுத்துருக் குமவா ரோப வழியுநீ மொழியக்
கேளாய். 27

ஏமமா யாவி ேைனுத வீசனு ரருளி னு
லே, பூமலி யுயிர்கட் கெல்லாம் போகசா தந
முண் டாகத், தாமத குணமி ரண்டு சத்தியா
ய்ப் பிரிந்து தோன் றும், வீமமா மூட லென்
றும் விவிதமாந் தோற்ற மென்றும். 28

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்
லிய விண்ணும் விண்ணிற், காற்றதாங் காற்
றிற் றீயாங் கனலினீர் நீரின் மண்ணும்,
போற்றுமிவ் வைந்து நொய்ய பூதங்க ளெ
ன்று பேராம், சாற்றுமற் றிவற்றிற் போக
சாதன தநுவுண் டாகும். 29

ஆதிமுக் குணமிப் பூத மடங்கலுந் தொ
டர்ந்து நிற்கும், கோதில்வெண் குணத்தி
லைந்து கூறுணர் கருவி யாகும், ஓதிய பின்
னை யைந்து முளம்புத்தி யிரண்டா ஞாந,
சாதந மாமிவ் வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவி
னுலே. 30

இராசத குணத்தில் வேறிட் டெடுத்த
கூ றைந்து மைந்தும், பிராணவா யுக்க ளெ

ன்றும் பெருந்தொழிற் கருவி யென்றும், பராவிய பெயரா மிந்தப் பதினேழு மிலிங்க தேகம், சுராசுரர் நரர்வி லங்காய்த் தோன் றிய வுயிர்கட் கெல்லாம். 31

இவ்வுடன் மருவுஞ் சீவ னிலங்குதை சதனென் றுவன், இவ்வுடன் மருவு மீச னிரணிய கருப்ப னுவன், இவ்வுட லிரண்டு பேர்க்கு மிலிங்கசூக் குமச ரீரம், இவ்வுடற் கோச மூன்று மிதுகனு வவத்தை யாமே.

சூக்கும சடமிம் மட்டுஞ் சொல்லினே மிப்பாற் றூலம், ஆக்குமா ரோபந் தானு மடைவினின் மொழியக் கேளாய், தாக்கு மிவ் வுயிர்க்குத் தூல தநுவும்போ கமுமுண் டாகக், காக்குமவ் வீசன் பஞ்சீ கரணங்கள் செய்தான் றுனே. 33

ஐந்துபூ தமும்பத் தாக்கி யவைபாதி நன் னுன் காக்கி, நந்துதம் பாதி விட்டு நான்கொ டு நான்குங் கூட்ட, வந்தன தூல பூத மகா பூத மிவற்றி னின்றுந், தந்தன நான்காந் தூல ததுவண்ட புவந போகம். 34

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவ னாகும், தூலமே மருவு மீசன் சொல்லும்விராட் புருட னாகும், தூலமே யந்ந கோசந் துன்னுஞ்சாக் கிரவ வத்தை, தூல கற் பனையீ தென்று தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய். 35

சீரிய வீச னார்க்குஞ் சீவர்க்கு முபாதி யொன்றேல், ஆரிய குருவே பேத மறிவ தெப் படியென் றக்கால், காரிய வுபாதி சீவன் காரண வுபாதி யீசன், வீரிய மிகுச மட்டி வியட்டியாற் பேத மாமே. 36

மரங்கள்போல் வியட்டி பேதம் வந மெனல் சமட்டி பேதம், சரங்கடா வரங்கள் பேதத் தனியுடல் வியட்டி யென்பார், பரம் பிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பதே சமட்டி யென்பார், இரங்கிய பலசீ வர்க்கு மீசர்க்கும் பேத மீதே. 37

கற்பனை வந்த வாறு காட்டினேங் காண்ப வெல்லாஞ், சொற்பனம் போலு மென் றே துணிந்தவன் ஞானி யாவான், செற்

புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா
காசம் போல, அற்புத முத்தி சேரு மபவாத
வழியுங் கேளாய். 38

அரவன்று கயிறென் றுற்போ லாள
ன்று தறியென் றுற்போல், குரவன்சொல்
லுபதே சத்தாற் கூறுநூ லொளியைக் கொ
ண்டு, புரமன்று புவந மன்று பூதங்க ளன்
று ஞாநத், திரமென்னும் பிரம மென்று
தெளிவதே யபவா தங்காண். 39

படமுநூ லும்போற் செய்த பணியும்
பொன் னும்போற் பார்க்கில், கடமுமண்
ணும்போ லொன்றும் காரிய கார ணங்கள்,
உடன்முதற் சுபாவ மீரு வொன்றிலொன்
றுதித்த வாறே, அடைவினி லொடுக்கிக் கா
ண்ப தபவாத வுபாய மாமே. 40

தூடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாஞ்
சத்தி செய்யும், எடணை விகாரஞ் சொன்னீ
ரிரண்டுசத் திகளொன் றீரே,மூடலாஞ் சத்தி
செய்யு மோகமுஞ் சொல்லு மையா, கேட

றக் குருவே யென்னக் கிருபையோ டருள் செய் வாரே. 41

தானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்தாங் கண்ட, ஞாநிக டமையு மன்றி நாஸ்திந பாதி யென்னும், ஊனிடை யுயிர்க ளுள்ளத் துணர்விழி குருடாம் வண்ணம், வானிலந் திசைகண் மூடு மழைநிசி யிருள்போன் மூடும். 42

பூன்றமாம் பிரமத் துக்கும் புறத்துள விகாரங் கட்கும், ஆன்றகூ டஸ்த னுக்கு மகத்துள விகாரங் கட்கும், தோன்றிய பேதஞ் சற்றுந் தோன்றுமன் மறைத்து மூடும்,ஊன்றிய பவவி யாதி யுண்டாக்கு முபாதி யீதே.

ஆதார மறைந்து போனு லாரோப மெங்கே தோன்றும், ஆதார மறையா தாகி லாரோப மிலேயே யென்றல், ஆதாரஞ் சமம்விசேட மாமென விரண்டு கூறும், ஆதாரஞ் சமமா மெங்கு மாரோபம் விசேட மாமே. 44

சகமதி லிதுவென் சுட்டாஞ் சமானந் தான் மறைந்தி டாது, மிகவிது கயிறு மென்

னும் விசேடந்தான் மறைந்து போகும், அக மெனுஞ் சமானந் தன்னை யஞ்ஞாந மறைத் திடாது, பகர்விசே டமதாஞ் சீவன் பரமெ னு மதனை மூடும். 45

கேவல நிலைதோன் ரூமற் கெடுத்தது பஞ்சகோசஞ்,சீவனுஞ் சகத்து மாகிச் செனி த்தவிட் சேப மன்ருே, ஆவர ணந்தா னேபா ழனர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ, மேவருங் குருவே யென்று வினுவிடின் மகனே கே ளாய். 46

தோற்றமாஞ் சத்தி தானுந் துன்பமாம் பவமா னுலும், ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கநுகூல மாகுங் காணீ, ஊற்றமாம் பகற்கா லம்போ லுபகார நிசியாலுண்டோ, மாற்ற மென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது மி கப்பொல் லாதே. 47

சுழுத்தியிற் பிரள யத்திற் ருேற்றமாஞ் சகங்கண் மாண்டும், அழுத்திய பவம்போய் முத்தி யடைந்தவ ரொருவ ருண்டோ, முழு த்தவிட் சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்

கும், கொழுத்தவா வரண முத்தி கூடாமற் கெடுத்த கேடே. 48

சூத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்ற மான, சத்தியும் பொய்யே யென்று ற் சத்திசா தநமா வந்த, முத்தியும் பொய்யா மென்னின் மோகநித் திரைவி லங்கால், நித் திரை தெளியு மாபோ னிருவாண நிலைமெய் யாமே. 49

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா லிரும்பினை யிரும்பா லெய்யும், அம்பினை யம்பாற் பற்று மழுக்கினை யழுக்கான் மாய்ப்பார், வம்பியன் மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர் பின் னைத், தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடி போற் போமே. 50

இந்தமா யையினாற் சீவர்க் கேழவத் தைகளுண் டாகும், அந்தவே ழவத்தை தம் மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய், முந் தவஞ் ஞாந மூடன் முளைத்தல்கா ணுத ஞாநம், சந்ததங் கண்ட ஞாநந் தழல்கெடல் குளிர்மை யாதல். 51

பிரமமாந் தனைம றந்த பேதைமை யேயஞ் ஞானம், பரனிலை காணே மென்று பகர்தலா வரண மூடல், நரனொரு கருத்தாற் சீவ னானென முளைத்த ரோற்றம், குரவன் வாக் கியத்தாற் றன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞானம். 52

தத்துவ விசாரஞ் செய்து சகலசந் தேக மும்போய், அத்துவி தந்தா னுத லபரோட்ச ஞான மாகும், கர்த்தனுஞ் சீவ பேதங் கழிவதே துக்கம் போகல், முத்தனு யெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததா நந்த மாமே. 53

இதுநினைக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொருதிட் டாந்தம், புதுமையாங் கதைகேள் பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீந்தி, உதகதீரத்தி லேறி யொருவனொன் பதுபே ரெண்ணி, அதனொடு தசமன் றானென் றறியா மன் மயங்கி நின்றான். 54

அறியாத மயலஞ் ஞான மவனிலை காணே மென்றல், பிறியாவா வரண மாகும் பீழைகொண் டழல்விட் சேபம், நெறியா

ளன் றசம னுண்டு நிற்கின்று னென்ற
சொல்லைக், குறியாக வெண்ணி நெஞ்சிற்
கொள்வது பரோட்ச ஞானம். 55

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருட
ரொன் பதின்மர் தம்மை, எண்ணுநீ தசம
னுவை யென்னவே தன்னைக் காணல், கண்
ணினிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ வது
நோய் போதல், திண்ணிய மனதி லையந்
தெளிதலா னந்த மாமே. 56

தசபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் சற்
குரு மூர்த்தியேயென், நிசவடி வினையான்
காண நீர்காட்டல் வேண்டு மென்றான், சுசி
பெறு மிலட்சி யார்த்தந் துவம்பதந் தற்ப தங்
கட், கசிபத வைக்கியஞ் செய்யு மதுசெயு
முண்மை கேளாய். 57

விண்ணென்றை மகாவிண் ணென்று
மேகவிண் ணென்றும் பாரின், மண்ணெ
ன்று கடவிண் ணென்று மருவிய சலவிண்
ணென்றும், எண்ணுங்கற் பனைபோ லொன்

றே யெங்குமாம் பிரம மீசன், நண்ணுங்கூடஸ்தன் சீவ னென்குசை தங்யமாமே. 58

பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டினுக்கும், வாச்சியம் லட்சி யந்தான் மலமிலாப் பிரம மாந்மா, காச்சிய பாலி னெய்போற் கலந்தொன்ருங் கடைந்தெ டுக்கும், ஆச்சிய மென்ன வுன்னை யறிந்துநீ பிறிந்து கொள்ளே. 59

பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு முடனு னென்னும், அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைம்பூத விகார மன்ரே, வெறியதோர் துருத்தி மூக்கின் விடுவது போலுன் மூக்கால், எறிபிரா ணனுநீ யல்லை யிராசத குணவி காரம். 60

கரணமா மனது புத்தி கருத்தாவா மவையான் மாவோ, தாமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவி காரம், வாமறு துயிலாநந்த மயனையு நானென் றதே, விரவிய தமவஞ் ஞாந விருத்தியின் விகார மாமே. 61

சத்தொடு சித்தா நந்தஞ் சமந்திரஞ் சா
ட்சி யேகம், நித்தியம் வியாபி யான்மா நீயது
வாவ றிந்து, பொத்தொடு சடந்துக் காதி
பொருந்துபே தங்க ளான, குத்திர பஞ்ச
கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய். 62

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்
கின்ற பொழுது பாழே, விஞ்சிய ததுவல்
லாமல் வேறொன் றுந் தெரியக் காணேன்,
அஞ்சந விருளே யோநா னகமென வநுப
விப்பேன், வஞ்சமில் குருவே யென்ற மகன்
மதி தெளியச் சொல்வார். 63

முன்புக றசமன் புத்தி மோகத்தா லெ
ண்ணி யெண்ணி, ஒன்பது பேரைக் கண்ட
வொருவனுந் தனைக்கா ணாதை, பின்பவ னி
டையிற் கண்ட பெரியபா ழவனே பாராய்,
அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்
பா னீயே. 64

தூலசூட் சுமவஞ் ஞாநந் தோன்றுமூ
ன் றவத்தை தாமும், காலமோர் மூன்றுஞ்
சன்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள், போல

வே வந்து வந்து போனவெத் தனையென் பேனுன், ஆலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெ லாஞ் சாட்சி நீயே. 65

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேது கொண் டறிவே னென்று, சொல்லாதே சுய மாஞ் சோதிச் சுடருக்குச் சுடர்வே றுண் டோ, பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பார்ப் பதுந் தனைக்கொண் டேதான், அல்லாமற் பதி னுென் ருனு மவனிடத் துண்டோ பாராய்.

அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவே று ண்டென் றெண்ணும், அறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க் கநவஸ்தை பலமாய்த் தீரும், அறிப டும் பொருளீ யல்லை யறிபடாப் பொருளீ யல்லை, அறிபொரு ளாகு முன்னை யநுபவித் தறிவாய் நீயே. 67

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார மெல்லாம், மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந் தான் சுபாவ மன்ருே, அதுவிது வெனுஞ்ச டங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்தே, அதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே.

இந்தநீ துவம்ப தத்தி னிலட்சியப் பொ
ருளா மென்றும், பந்தமில் பிரம மேதற் பத
ந்தனி லிலட்சி யார்த்தம், அந்தமாஞ் சீவ னீச
னவர்களே வாச்சி யார்த்தம், சந்ததம் பேத
மாவார் தமக்கயிக் கியங்கூ டாதே. 69

பேதமா னதுவுங் கேளாய் பெயராலு
மிடங்க ளாலும், ஓதரு முபாதி யாலு முட
லாலு முணர்வி னாலும், பாதலம் விசும்பு
போலப் பலதூ ர மகன்று நிற்பர்,ஆதலா லிவ
ர்க்கெங் நாளு மைக்கியமென் பதுகூ டாதே.

வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாச
கப் பொருள் சேராமல், இடாகிற் பொரு
ளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையாற் கொள்
வார், திடமான வதுவு மூன்றுச் செப்புவார்
விட்ட தென்றும், விடலிலா தென்றும் விட்
டு விடாததென் றும்பே ராமே. 71

கங்கையிற் கோஷ மென்றுங் கறுப்புச்
சேப் போடு தென்றும், தங்கிய ஸோயங் தே
வ தத்தனென் றுஞ்சொல் வார்கள், இங்குதா
ரணங்களாக்கி யிந்தமூன் றுரைக ளாலே,

துங்கநூல் விரோத மான சொல்லெலாம் பொருளாந் தானே. 72

பன்னிய ஸோய மென்னும் பதங்களின் வாச்சி யார்த்தம், அன்னிய தேசங் காலமவனிவ னென்ப வெல்லாம், சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத் தொடரிலக் கியம்வி டாமல், உன்னிடிற் றேவ தத்த னொருவனை வெளியாக் காட்டும். 73

தத்துவ மெனும்ப தங்கள் பிரமமாய்ச் சாட்சி யான, வத்துவை விடாமற் பேத வாச்சியார்த் தத்தை விட்டு, நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகு மென்னும், அர்த்தமு மகண்ட மென்றே யசிபத வைக்கியங் காட்டும். 74

கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய்யே, குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் றுமெய் போதும், இடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டுமெய் போது மேகம்,திடமாகச் சுவாநு பூதி சிவோகமென் றிருந்தி டாயே. 75

தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமல், பஞ்சகோ சமுங்க டந்து பாழையுந் தள்ளி யுள்ளில், கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடஸ்தன் பிரம மென்னும், நெஞ்சமு நழுவி யொன்ருய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்டான். 76

அநுபவா நந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்ட மாகித், தநுகா ணங்க ளாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய், மனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காண, நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மானுன். 77

அளிமக னெடும்போ திவ்வா ருனபின் மனது மெள்ள, வேளியில்வந் திடவு ணர்ந்தான் விமலதே சிகனைக் கண்டான், துளிவிழி சொரியப் பாதந் தொழுதுவீழ்ந் தெழுந்து சூழ்ந்தான், குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான். 78

ஐயனே யெனதுள் ளேநின் றநந்தசன் மங்க ளாண்ட, மெய்யனே யுபதே சிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி, உய்யவே முத்தி

நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன், செய்யு
மா றொன்றுங் காணேன் றிருவடி போற்றி
போற்றி. 79

சிட்டனிவ் வாறு கூறத் தேசிகர் மகிழ்
ந்து நோக்கிக், கிட்டவா வெனவி ருத்திக்
கிருபையோ டருளிச் செய்வார், துட்டமாந்
தடைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொரூப
ஞாந, நிட்டனா யிருக்கி னீதே நீசெயு முத
வி யாமே. 80

நீநானென் றிரண்டி லாம னிறைந்தபூ
ரணமா யெங்கும், நானாகத் தெளிந்த ஞாந
நழுவுமோ குருவே யென்றான், தானாகும்
பிரம ரூபஞ் சற்குரு நூலாற் றோன்றும்,
ஆனாலுந் தடைக ளுண்டே லநுபவ முறைத்
தி டாதே. 81

தடையெவை யெனிலஞ் ஞாந சந்தே
க விபரீ தங்கள், படர்செயு மிந்த மூன்றும்
பலசன்மப் பழக்கத் தாலே, உடனுடன் வரு
ம்வந் தக்கா லுயர்ஞாநங் கெடுமி வற்றைத்,
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்த
றெளித லாலே. 82

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுட
மாட் டாது, மக்கிந ஞானத் தாலே வந்தபந்
தமும்வே வாது, சிக்கெனப் பழகிக் கேட்
டல் சிந்தித்த றெளித லாலே, விக்கிந மட
ஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே. 83

பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட்
டுவதஞ் ஞானம், குரவன்வாக் கியநம்பாமற்
குழம்புவ தாஞ்சந் தேகம், திரமறு சகமெய்
யென் றுந்தேகநா னென் று முள்ளே,விரவிய
மோகந்தானே விபரீதமென்பர் மேலோர்.84

தத்துவ வநுபோ கந்தான் சாதித்தல்
கேட்ட லென்பார், ஒத்துள பொருளு கத்தா
லுசாவல்சிந் தித்த லென்பார், சித்தமே காந்த
மான தெரிசனந் தெளித லென்பார், நித்த
மிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய்
நீயே. 85

எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞாநமு மிரு
க்கு முன்பால், அத்தனை நாளும் வேண்டு
மப்பாலோர் செயலும் வேண்டா, நித்தமும்

வெளிபோற் பற்று ஞேயமாத் திரமாய்ச் சீவன், முத்தரா னவர்வி தேக முத்திபெற் றிருப்பா ரென்றும். 86

ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய், வானிகர் பிரம வித்து வரன் வரி யான்வ ரிட்டன், ஆனவர் நாம மாகு மவர்களிற் பிரம வித்தின், தானமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன். 87

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு முன்னம், வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன, பாரகா ரியமா னலும் பலர்க்குப கார மாக, நேரதாச் செய் வர் தீர்ந்த நிலைவிடார் சீவன்முத்தர். 88

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற் போ மனத்திற் பற்றார், தாமரை யிலைத்தண் ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடி வாழ்வார், பா மர ரெனக்காண் பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டார், ஊமரு மாவா ருள்ளத் துவகையா ஞ் சீவன் முத்தர். 89

பேதகர் மத்தால் வந்த பிராரத்த நாநா
வாகும், ஆதலால் விவகா ரங்க ளவரவர்க் கா
வ வாகும், மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வார் வா
ணிபஞ் செயினுஞ் செய்வார், பூதலம் புரப்பா
ரையம் புகுந்துண்பார் சீவன் முத்தர். 90

சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நி
னையார் கண்முன், நின்றது புசிப்பார் வெ
ய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்து, பொன்
றின சவம்வாழ்ந் தாலும் புதுமையா வொன்
றும் பாரார், நன்றுதீ தென்னூர் சாட்சி நடு
வான சீவன் முத்தர். 91

பின்னைமூ வரிலி ரண்டு பேர்களுஞ் ச
மாதி யோகம், தன்னையுற் றிருப்பார் தேக
சஞ்சார நிமித்தந் தானாய், உன்னுவோன் வர
ன்வேற் றோரா லுணர்பவன் வரியா னாகும்,
அன்னியர் தம்மாற் றன்னா லறியாதோன்
வரிட்டனாமே. 92

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னாலு
முத்தி, சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்குப்

பலனே தென்றால், பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரமவித் தநுப விப்பன், வரியானும் வரனு மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய் வாழ்வார்.

பிரமஞா நிகளுங் கர்மப் பேதையர் போலே வாழ்ந்தால், திரமுறு மஞ்ஞா நம் போய்ச் செனியாத வழியே தென்றால், பரவுமா காச மொன்றிற் பற்றுது மற்றை நாலும், விரவின தோடுங் கூடும் விதமிரு வோரு மாவார். 94

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவனய னெடுமோ லான, மூவரு மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சன்ம, பாவந மாறு ரென்று பழமறை முழங்கு மிப்பால், மேவருஞ் சீவன் முத்தர் விதேகமுத் தியுநீ கேளாய். 95

பஞ்சினை யூழித் தீப்போற் பலசன்ம விவித வித்தாம், சஞ்சித மெல்லா ஞாநத் தழல்சுட்டு வெண்ணீ றுக்கும், கிஞ்சிதா காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்,

விஞ்சின பிராரத் தத்தின் வினையநு பவித் துத் தீரும். 96

போறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்கு நாட் செய்யுங் கர்மம், மறுமையிற் றொடர்ந் திடாமல் மாண்டுபோம் வழியே தென்றால், சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞாநி செய்தபா வத்தைக் கொள்வார், அறிவுளோ ரறிந்து பூசித் தற மெலாங் கைக்கொள் வாரே. 97

அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தை யா முடனீ றாகும், பெரியதூ லமுங்கா லத் தாற் பிணமாகி விழுமந் நேரம், உரியசூக் குமச ரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போல், துரி யமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போமே. 98

கடமெனு முபாதி போனாற் ககநமொ ன் றானாற் போல, வுடலெனு முபாதி போன வுத்தாஞ் சீவன் முத்தர், அடிமுடி நடுவு மின் றிஉம்புற மின்றி நின்ற, படிதிகழ் விதேக முரைபெதமடைந் திருப்ப ரென்றும். 99

சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளி யிருக்க மண்ணைக், கெல்லிய பின்பு தோன்றுங் கிணற்றி னாகாசம் போலே, ஒல்லையாம் பிரம நூலா லுற்றது போலே தோன்றும், எல்லையி லுமெய்ப் போது மேகமென் றிருந்து வாழ்வாய். 100

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்க ளூர், வாரமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின் கோடு, பீனமாந் தறிபு மானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே, ஞானமெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்தி டாதே. 101

தத்துவ விளக்கப் படலம்

முற்றுப் பெற்றது.

ாகும்,

சந்தேகந் தெளிதற் படலம்.

நார்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம், உரமுறக் குத்திக் குத்தி யுறைப்பிக்கு முபாயம் போலே, பரமசிற் சொரூபந் தன்னிற் பற்றிய மனோவி ருத்தி, திரநிலை பெறச்சந் தேகந் தெளிதலை மொழிகின்றேனே. 1

நற்கருத் துடையோ னாகி ஞானவானாகி நின்றோன், மர்க்கட நியாயம் போலே மகாபூத விகாரந் தொட்டு, நிர்க்குண விதேக முத்தி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்ன, சற்குரு வினைவி டாமற் சந்தத மநுச ரித்தான். 2

சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாம லன்பாம், மைந்தனை நோக்கிச் சாட்சி மாத்திர மாய்நின் றோயோ, சிந்தையிலைப மெல்லாந் தீர்ந்தவோ தெளிவி னுள்ளே, அந்தரங் கலந்த துண்டோ வநுபவ முரைசெய் வாயே. 3

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி யெந்தாய், சனனவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்கள், உன தரு ளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன் றோ ன்றி, மனவிழி தெரிய ஞாந வான்கதிர் பர ந்தா லுண்டோ. 4

மந்திர மூர்த்தி தன்னுன் மாற்றிய பேய் போனாலும், எந்திர மெழுதிக் கட்டி யினிவ ரா வகைசெய் வார்போல், முந்தியுன் னுப தே சத்தான் மோகம்போ னாலு மையா, புந் தினின் றுறைக்க வின்னம் புகலும்விண் ணப்ப முண்டே. 5

ஆகமப் பிரமா ணத்தா லறியென்றும் வாக்குக் கெட்டா, தேகமாம் பிரம மென்று மிதயத்தா லுணர்வா யென்றும், சோகமா மனத்திற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ் சொன்னீர், மோகமா மிரண்டு சங்கை முளை த்தன பறித்தி டீரே. 6

மற்றைமுப் பிரமா ணத்தால் வத்து நிண் ணயங்கூ டாதே, உற்றதோர் விடயம்

பூத முபயமன் ருத லாலே, குற்றமாங் குண
வி சேடங் கூடாம லிருக்கை யாலே, இற்
றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய்
நீயே. 7

வாக்கியந் தனக்கெட் டாது வத்துவெ
ன் றுரைத்த வேதம், வாக்கிய விருத்தி யா
லவ் வத்துவைக் காட்டிற் றன்றே, வாக்கி
யங் களிலே மான மாவதே தென்று யாகில்,
வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள்பொய்
யாது கேளாய். 8

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல
னல்ல னென்றுள், அன்பனைக் கேட்ட நேர
மவள்வெட்கி மௌந மானுள், என்பது போ
ல நீக்கி யிதன் றிதன் றெனச்சே டித்த, பின்
பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் காட்டும்
வேதம். 9

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை யறி
ந்து கொள்வாய், பிந்திய சங்கை தீரப் பேசு
முத் தரநீ கேளாய், இந்தியங் களுக்கி ராசு

னிதயமா மதியெனெண் ணங்கள், புந்தியு மன
மு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும். 10

உன்முகம் போற்கண் ணுடிக் குள்ளொ
ரு முகங்கண் டாற்போல், சின்மய வடிவின்
சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும், நின்
மனோ விருத்தி யந்த நிழல்வழி யாயு லாவும்,
தன்மநன் மகனே யித்தைத் தானன்றோ
ஞாந மென்பார். 11

உருக்கிய தராநீர் நாநா வுருவங்க ளா
னுற் போல, விருத்திகள் கடப டாதி விடய
மாய்ப் பரிண மிக்கும், அருப்பல விடய மெல்
லா மாபாசன் றேற்று விக்கும், இருட்டி
னில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்
கா ணுதே. 12

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணு லிருட்
பொருள் காணல் வேண்டும், தெரிகின்ற
பரிதி காணச் சென்றிடிற் கண்ணே போது
ம், விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும்
பலமும் வேண்டும், புரிகின்ற விருத்தி யொ
ன்றே போதுமெய்ப் பொருள்காண் போர்க்
கே. 13

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே
மனமென் பார்கள், கருத்தெழு விருத்தி வே
ண்டுங் கணக்கினுன் மனத்திற் கெட்டும், வரு
த்திய பலமா மிந்த மனத்திற்கெட் டாது
கண்டாய், அருத்தமிப் படியென் றைய மக
ன்றுநீ தெளிந்தி டாயே. 14

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்
ன வழிகளறிந் தேனினியோர் வசனங் கே
ளீர், சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச் சித்தந்
ததாகார மாவதன்றே சமாதி யோகம், உஞ்
சலையொத் தலைவதுதன் சுபாவ மாகி யொரு
கணத்திற் பலவுலகா யுதிக்கு மிந்த, நெஞ்சக
ம்வத் துவிலசையா நிவாத தீப நிலையடைவ
தெப்படியோ நீர்சொல் வீரே. 15

கருதுமனே குணமூன்று மூன்றி லொ
ன்று கதித்தெழுந்தான் மற்றிரண்டுங் கரந்து
நிற்கும், தருமமிகுஞ் சத்துவமே லான போ
து சன்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத் துண்
டாம், மருவுரசோ குணமாகி லுலக தேக வா
தனையாஞ் சாத்திரவா தனையு மாகும், அரு

மகனே தமோகுணமே லான போதி லசுர
சம்பத் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே. 16

மனதுசத் துவசொருப மற்றி ரண்டும்
வந்துகலந் தனவவற்றை மாற்றி னுற்போம்,
தனதுசன்மார்க் கத்தைவிடா திருந்த போது
தமோகுணமும் ரசோகுணமுஞ் சமிக்கும்
பின்னைக், கனபரிணு மஞ்சலனம் போம்போ
னக்காற் களங்கமற்று நின்றவா காசம் போ
லும், நினதுளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்
ருய் நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே.

களங்கமற்ற கண்ணுடி தன்முன் வே
ருேர் களங்கமற்ற கண்ணுடி காட்டும் போ
து, விளங்கியதன் மயமாகி யபேத மாகி விக
ற்பமின்றி நிருவிகற்ப மானுற் போல, அளங்
தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா யா
நந்த மாம்பிரமத் தைக்கிய மான, உளந்தெளி
ந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே யுலைவெங்கே
யென்றுசங்கை யொழித்தி டாயே. 18

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சீவன் முத்த
ரிருக்குமட்டும் பிராரத்த மெதினு லுண்பார்,

போகமா னதுபுசித்துத் தொலைப்ப தன்றோ
புசிப்பதென்றான் மனந்தானும் போன தன்
றே, சோகமா மனமிறந்தாற் போகமில்லை
தோன்றுமெனின் முத்தரென்று சொலக்கூ
டாதே, மோகமா மிதுதெளியக் குருவே
நன்றா மொழிந்தருள்வாய் தெளிந்ததன்றோ
முத்தி தானே. 19

மனநாசஞ் சொரூபமென்று மரூப மெ
ன்றும் வகுத்துரைப்பா ரிருவகையா வருமி
வற்றில், வினவாத சீவன் முத்த ரிடத்தி
லொன்றும் விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்று
மேவுங் கண்டாய், தனதான சத்துவமாய்
மனஞ்சே ஷித்துத் தமசுரச சுகணசித்தல்
சொரூப நாசம், அனகாசத் துவந்தானு மிலி
ங்க தேக மடங்கும்போ தடங்குதலே யரூப
நாசம். 20

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகுந்
துகளிருள்போ ஞன்மனமென் சொல்லும்
போம்போம், வர்த்தமா னத்தில்வந்த வுண
வை யுண்பார் வருவதும்போ வதுநினைந்து

மகிழார் வாடார், கர்த்தரா மகந்தையைவிட் டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தை காண் பாராகி, முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப் புங் கூடு முட்டிலேயென் றறிந்துசங்கை மோசிப் பாயே. 21

விவகார வேளையெலாஞ் சமாதி யென்ருல் விகற்பமன்ரே மனமலேந்து விடாதோ விட்டால், அவதாந நழுவுமன்ரே வென்ருயாகி லதற்கொருதிட் டாந்தங்கே ளாசை கொண்டு, நவமாகப் பரபுருடன் றன்னைக் கூடி நயந்தசுக மநுபவித்த நாரி நெஞ்சந், தவமாக மனைத்தொழில்கள் செய்யும் போதுந் தழுவியநு பவித்தசுகந் தனைவி டாதே. 22

தேகத்த னலனுகி யகர்த்த னுகிச் சீவனின்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன், போகத்தை யுண்பனென்ருற் கருத்தா வாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போக முண்டோ, சோகத்தை யறுத்தருளுங் குருவே யிந்தத் துகளறுக்க வேண்டுமென்று சொன்னு

யாகில், மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தி யாகி வகைமூன்று யவரிருக்கு மகிமை கேளாய்.

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக் குங் காந்தச் சிலைமலைமுன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோல், செய்கையுஞ்செய் விக்கையு மற் றிருக்கு மென்முன் செடமான வுலக மெலாஞ் சேட்டை செய்யும், மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப விவகார விருத்திக்கும் விருத்தி தானு, மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ் சாட்சி யோநான் வெயில்போலென் றுரைத் தவனே விபுமா கர்த்தன். 24

அறுசுவையின் குணங்குறற மசுத்தஞ் சுத்த மபத்தியம் பத் தியமெனவூ ணுய்ந்தி டாமல், பொறுமையுடன் கிட்டினதைக் கா ட்டுத் தீப்போற் போகங்கள் புசிப்பவன்மா போகி யாகும், சிறிதுபெரி துகடனதந் நிய ங்க ணன்மை தீமைகள்சே ரினும்படிகச் செ யல்போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு மவனே மாத் தியாகி யாவன் விரதமிம்மூன் றுடைய வரே வீடு ளோரே. 25

மேய்யுங் கொண்டுபி ராரத் தந்தரு விதி வழி நின்றிடவும், உய்யுங் கர்மிக ளுக்கநு குணமா வுறுதொழில் செய்திடவும், செய் யுஞ் செய்வகை முடிந்தவ னென்றுரை செ ப்புவ தெப்படியோ, நையுந் துன்பம கற்றிய குருவே நலமா வருள்வீரே. 26

ஆடவர் செய்தொழின் மூவகை யாகும வித்தைவசத் துறுநாள், ஏடனே மமதை யகந் தையு ளார்க்கே யிகபர விவகாரம், வீடணு குவமெனு மிச்சையு ளார்க்கே வித்தைப டிப்பதெலாம், பாடன்மி குந்தொழி லாற்பல னுண்டோ பரிபூ ரணமானல். 27

தூரவர்சி காமணி யேகே ளீர்நீர் கூறின வழியொக்கும், பாமுட னிகமுமி ழந்தவ ரன் றோ பழகுவர் மெய்ஞ்ஞானம், விரவுமு யற்சி யின் மீண்டவ ரதையினி வேண்டுவ ரோ வேண்டார், சிரவண மனனு திகள்வேண் டா வோ சித்தமு றைத்திடவே. 28

கிளர்மக னேகேள் தத்துவ மறியார் கேட்டல்செ யக்கடனே, தளர்வறு சிந்தித்

தலின்முயல் வார்சிலர் சந்தே கங்களுளார், தெளிதலி னிற்பார் விபரீ தப்பேய் தீரா வா தனையோர், ;வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை வாயினர் வேண்டுவ தொன் றுண்டோ. 29

ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞாநியு மஞ்ஞா நிகள் போலே, செய்யா நின்றேன் கண்டே னுண்டேன் சென்றே னெனலாமோ, பொ ய்யாம் விபரீ தங்கள வற்குப் போயின வெ ன்றீரே, மெய்யாம் பிரமவி சாரமி தன்றே வெளியா வுரையீரே. 30

ஒய்ந்தக னுவிற் கண்டப ழங்கதை யோ துவன் வாதனையால், ஆய்ந்தறி வுற்றவ னப் படி செப்புவ னுபா சனுமாகான், மாயந்தத னுடல்வே மளவும் விண்ணவன் மநுடனெ னப்படுவான், வீய்ந்தசி தாபா சன்போ மள வும் விவகா ரந்தொடரும். 31

ஆனு லையா குருவே காண்ப தசத்திய மென்றாலும், நானு விவகா ரந்துய ரலவோ ஞாநசு கந்தருமோ, போனு லன்றே நன்று

நிட்டை பொருந்திடல் வேண்டாவோ, தானு நிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்ந்தவ னெப்படியோ. 32

தெரிதரு மகனே யாரம் பத்தொடு தீரும் விவகாரம், உரியதி யானமும் விவகாரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றோ, துரியபரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய் வதுமுண்டோ, அரியச மாதிகள் பழகுவ னேலவ னுரு டனுமன்றே. 33

உத்தம குருவே யாரு டருமா யொரு தொழி லற்றவருள், சித்தம டங்குதி யானு திகள்சிலர் செய்குவ தென்னென்றால், இத்தல மருவும் பிராரத் தப்பிறி வெப்படி யப்படியே, முத்தரும் வெகுவித மாகுவ ரென்பது முன்னே சொன்னேனே. 34

நல்லவ னேகே ளுலகுப காரம் ஞானிகள் விவகாரம், அல்லது வேறொரு பெறுபே றும்மிலை யதனுற் பிணியுமிலை, வல்லசி ருட்டிமு தற்பல தொழிலால் வருடுண் ணிய

பாவம், எல்லவ ருக்கும நுக்கிர கஞ்செயு மீசன டைந்திலனே. 35

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகி யெழுந்தரு ளுங்குருவே, ஈசனு ஞாநியு மொப்பென் றீரே யெப்படி யொப்பென்றால், ஈசனு ஞா நியு மமதைய கந்தை யிகந்ததி னலொப் பாம், ஈசனு மாம்பல சீவரு மாமுல கெல்லா மிவனுமே. 36

எல்லாச் சீவரு மிவனு மென்றீ ரிவன் முன் முத்தியடைந், தெல்லாச் சீவரு முத்தி பெ ருமலி ருப்பா னேனையா, எல்லாச் சீவ ரும் வெவ்வே றுனு லிவனெல் லாமலனே, எல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவே யிதைநீர் மொழியீரே. 37

அகமெனு மான்மா பூரண மேகம நே கவி தஞ்சீவர், அகமெனு மந்தக் கரணே பா திக ளளவிலை யாதலினல், சகமுழு துங்கு ளிர் சந்திர னேகஞ் சலசந் திரர்பலராம், சக மதி லேரிகு ளஞ்சிறு குழிசால் சட்டிகு டம் பலவால். 38

சட்டிகு டங்களி லொன்றுந சித்திடி னதினுட் சலசந்திரன், ஒட்டுமு தற்சந் திர ஞெடு கூடுமொ ழிந்தவை கூடாவே, கட் டுமு பாதிந சித்திடு சீவன் காரண வான்மா வில், கிட்டுமெ யிக்கிய முபாதிகெ டாதவர் கே வல மாகாரே. 39

இவனயன் மால்சிவ ளுகிய வீசரொ டெப்படி யொப்பாவன், சிவன்முதன் மூவரு மகிலசி ருட்டி திதிநா சங்கள் செய்வார், அவ ர்பிறர் மதிகளு முக்கா லங்களு மறிவார் விபு வாவார், தவம்கு குருவே யிவனுக் கவையி லொர் சற்றுங் காணேனே. 40

தடத்து நீர்நிலாத் திரியொளி யுபயமுந் தழுவுமூர் தனைக்காக்கும், குடத்து நீர்விளக் கினிலொளி யிரண்டுமோர் குடும்பமாத் திர ங்காக்கும், அடுத்த மைந்தனே ஞாநியு மீச னு மறிவினுற் பிறிவில்லை, கெடுத்த மாயை யின் குணங்களான் மேலென்றுங் கீழென் றும் பிரிவாமே. 41

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போல
வே நாரணன் முதலான, சுரர்கண் மாயை
வல் லவரணி மாதிக டொக்கமா தவமிக்
கோர், தரணி மாநுடர்க் கவைகளில் லாமை
யாற் ருழ்வுள ராஞலும், பிரம பாவனை யா
லிவ ரவரெனும் பேதமொன் றிலைபாராய்.

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முனிக
ளுக் கணிமாதி, சித்தி பூமியிற் கண்டிருக்
கவுமந்தச் செல்வமீ சனதென்றீர்,புத்தி யொ
த்திட வுரைத்தரு ளென்றிடிற் புகழுமீ சனே
நோக்கிப், பத்தி செய்திடுந் தவத்திஞ லியோ
கத்தாற் பலித்ததென் றறிவாயே. 43

சிவசொ ரூபமாந் தேசிக மூர்த்தியே
சித்திமுத் தியிரண்டும், தவமு ளோரடை குவ
ரெனி லவர்கள்போற் சகலரு மடைவாரே,
அவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு ஞானமு மடைந்த
துங் கண்டோமே, இவர்கண் ஞானிக ளென்
றிடிற் சித்திக ளிவர்க்கிலா வகையேதோ. 44

காமி யத்தவங் காமிய மொன்றையுங்
கருதிடாத் தவமென்றும், பூமி யிற்றவ மிரு

வகை சித்தியும் போதமுந் தருமைந்தா, ஆமி வற்றிலொன் றியற்றிஞ லொன்றையே யடைகுவ ரிதுதீர்வை, யாமு ரைத்தவவ் விர ண்டையு மியற்றிஞ ரன்றுள பெரியோரே.

அனக மைந்தனே முத்திஞா நத்தை யே யடைந்தன ரல்லாமல், ஜெனகன் மா பலி பகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தா ரோ, இனிய சித்தியே விரும்பினர் சிலர்சில ரிரண்டையு முயன்ருரம், முனிவர் சித்திகள் விஞேதமாத் திரந்தரு முத்தியைத் தாராவே.

யோக ஞானமே முத்தியைத் தருமெ னி லொழிந்தசித் திகள்வேண்டி, மோக மாயு டல் வருந்தினர் சிலசில முத்தர்க ளேனென் ருல், போக மாய்வரும் பிராரத்த கர்மங்கள் புசித்தன்றே நசித்தேகும், ஆகை யாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்த மாகுமென் றறிவாயே.

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மன மசையாமல், பெலக்க வேண்டு மென் றருள்குரு வேயகப் பிராந்திபோய்த்

தெளிவானேன், துலக்க மானகண் ணடி
யை யடிக்கடி துலக்கினுற் பழுதன்றே, அல
க்கண் மாற்றிய தேவரீ ரெனக்குரை யமிர்
தங்க டெவிட்டாவே. 48

கைத வங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லு
மோ கருணையா லெனையாளும், ஐய னேகுரு
வேயெவ ராகிலு மநுபவித் தாலன்றிச், செ
ய்த கர்மங்கள் விடாவென்ற வசனமுஞ் செ
ன்மசஞ் சிதம்வேவத், துய்ய ஞானத்தீச் சுடு
மென்ற வசனமுந் துணிவதெப் படிநானே.

சீவ பேதங்க ளளவிலை மைந்தனே செ
ய்கையு மளவில்லை,ஆவ வாமவ ரவாதி காரங்
க ளறிந்துபக் குவநோக்கிப், பூவ லர்ந்துபின்
பலங்கள்காட் டுவனபோற் பூருவஞ் சித்தாந்
தம், காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்
குங் காண்டமூ வகையாலே. 50

ஆன பாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசிய
மானாலும், தான மந்திர விரதவோ மங்களா
ற் றவிருமென் பதுபொய்யோ, ஈன மாம்
பல சன்மசஞ் சிதவினை யெத்தனை யானு

லும், ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறை
மொழி நம்பினல் வீடுண்டே. 51

என்ம னந்திருக் கோயிலாத் தினங்குடி
யிருந்தருள் குருமூர்த்தி, சென்ம சஞ்சித
வினைகள்வே ரறுத்திடுந் தேவரீர் மெய்ஞ்
ஞானம், தன்ம யந்தரு மகிமையை விபுத
ராஞ் சமர்த்தரு மறியாமல், கன்ம மாங்குழி
யினில் விழுந் தழிகின்ற காரண முரையிரே

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனே
யகமுகத் தவர்சேர்வர், வழிந டப்பவர் பரா
முக மாயினுன் மலர்ந்தகண் ணிருந்தாலும்,
குழியில் வீழ்வர்கா ணப்படி வெளிமுகங்
கொண்டுகோ மிகளானோர், பழித ரும்பிற
விக்கட லழுந்துவர் பரகதி யடையாரே. 53

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனுர் செ
ய்விக்குஞ் செயலன்றோ, பிறந்த சீவர்க ளெ
ன்செய்வா ரவர்கண்மேற் பிழைசொலும்
வழியேதோ, துறந்த தேசிக மூர்த்தியே யெ
ன்றிடிற் சுருதிநூற் பொருண்மார்க்கம், மற

ந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகாண் மை
ந்தனே யதுகேளாய. 54

திகழ்ந்த வீசனுர் சிருட்டியுஞ் சீவனுர்
சிருட்டியும் வெவ்வேறே, சகந்த னிற்பொது
வீசனுர் சிருட்டிகள் சராசரப் பொருளெல்
லாம், அகந்தை யாமபி மானங்கள் கோபங்க
ளாசைக ளிவையெல்லாம், இகழ்ந்த சீவனுர்
சிருட்டிக ளாகுங்கா ணீசனுர் செயலன்றே.

பூவ ராம்பரன் சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலா
முத்திசா தநமாகும், சீவ னுர்செயுஞ் சிருட்
டிக டங்களேச் செனிப்பிக்கும் பிணியாகும்,
தாவ ராதிக ணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சநந
ங்கள் நசியாவாங், கோப மாதிகள் நசித்திடிற்
பந்தமாங் கொடும்பிற விகள்போமே. 56

ஈசர் காரியம் பிரளயத் தொழியவு மெ
'வர்பவ மொழிந்தார்கள், தேச காலதே காதிக
ளிருக்கவுஞ் சீவகா ரியமோகம், நாசமாக்கிய
விவேகத்தி னுயிரொடு ஞாநமுத் தர்களா
ர், பாச மோகங்கள் பசுக்களின் செயலன்
றிப் பசுபதி செயலன்றே. 57

அச்சு வத்தமென் றிருமர மதிலிரண் டரும்பற வைகள்வாழும், நச்சு மங்கொரு பற வையம் மரக்கனி நன்றுநன் றெனத்தின்னு ம், மெச்சு மங்கொரு பறவைதின் னுதென வியங்கியப் பொருளாக, வைச்சு மாமறை சீவனை யீசனை வகுத்தவா றறிவாயே. 58

இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லென்னுமல், அந்தத் தேவனால் வருமென்ற மூடர்க ளதோகதி யடைவார் கள், இந்தச் சீவனல் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாமல், அந்தத் தேவனு லன் றெனும் விவேகிக ளமலவீ டடைவாரே. 59

நலமெய் யையனே யெல்லவர்க் குந்தெ ய்வ நாயகன் பொதுவானுல், சிலரை வாழ் வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல் செய்வதே னென்றுயேல்,குலவு மக்களைத் தந்தைபோற் சிட்டரைக் குளிர்ந்துதுட் டரைக்காய்வன், கலைக ணல்வழி வரச்செயுந் தண்டமுங் கரு ணையென் றறிவாயே. 60

மனைவி லங்கறு மைந்தனே கற்பக மர ங்கனல் புனன்மூன்றும், தனைய டைந்தவர்

வறுமையுஞ் சீதமுந் தாகமுந் தவிர்த்தாளும், அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வ னகன்றவர்க் கருள்செய்யான், இனைய குற் றங்க ளெவர்குற்ற மாகுமென் றெண்ணிநீ யறிவாயே. 61

ஒன்று கேண்மக னேபுமான் முயற்சி யா லுரைத்துமா நுடர்க்கீசன், நன்று செய் யவே காட்டிய நூல்வழி நடந்துநல் லவர்பி ன்னே, சென்று துட்டவா தனைவிட்டு வி வேகராய்ச் செனித்தமா யையைத்தள்ளி. நின்று ஞானத்தை யடைந்தவர் பவங்கள்போ நிச்சய மிதுதானே. 62

இந்த ஞாநந்தான் வருவதெப் படியெ னி லிடைவிடா விசாரத்தால், வந்த டைந்தி டும் விசாரந்தா னேதெனின் மனுதியாஞ் சரீரத்தில், இந்த நானெவன் சித்தெது சட மெது விரண்டுமொன் றுக்கூடும், பந்த மே துவீ டேதென வுசாவுதல் பகர்விசா ரமதா கும். 63

போன சன்மங்க டமிலநுட் டித்தநற் புண்ணிய பரிபாகம், ஞாந மாக்குமே விசா

ரமே னென்றிடி னுமுரைத் திடக்கேளாய், ஆன புண்ணிய மீசுரார்ப் பணஞ்செயி னசுசி போஞ் சுசியாகும், மான தம்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவுமென் றறிவாயே. 64

பத்தி யும்வயி ராக்கிய மும்பர லோகமு மணிமாதி, சித்தி யுந்தவ நிட்டையும் யோக முந் தியாநமுஞ் சாரூப, முத்தி யுந்தரும் விசித்திர கருமங்கண் மோகமாத் திரந்தள் ளும், புத்தி தந்திட வருமையோ விசாரமே ன் புண்ணிய குருமூர்த்தி. 65

வேட மாறிய பேர்களை யறியவே வேண்டினன் மகனேகேள், கூட மாமவர் சுபாவங்கள் சீலங்கள் குறிகளாய்ந் தறியாமல், ஓடியுங்குதித் துந்தலை கீழ்நின்று முயர்ந்தகம் பத்தேறி, ஆடி யும்பல கருமங்கள் செய்யினு மவருண்மை தெரியாதே. 66

இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத் தால்வேதம், சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றிச் சுருதிநூல் படித்தாலும், அன்ன தானங்க டவங்கண்மந் திரங்களா

சாரங்கள் யாகங்கள், என்ன செய்யினுந் தன்
னைத்தா னறிகின்ற திவைகளால் வாராதே.

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொ
ண்டு துலக்கினுற்போமன்றி, விளங்கு புத்தி
யா லுலகிலார் துலக்கினுர் விமலதே சிகமூர்
த்தி, களங்க மாகுமஞ் ஞாநமு மப்படிக் கரு
மத்தாற் கழுவாமல், உளங்கு றித்தஞா நத்
தினு லெப்படி யொழியுமீ தருள்வீரே. 68

தர்ப்ப ணத்தினிற் களிம்புவாஸ் தவம
லஞ் சகசமா தலின்மைந்தா, கற்ப ளிங்கினிற்
கருநிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன் ருரோபம்,
தர்ப்ப ணத்தினி லழுக்கற வேண்டினுற் சாத
நத்தொழில்வேண்டும், கற்ப ளிங்கிலாரோப
மே கறுப்பென்று கண்டிட மனம்போதும்.

இங்கு மப்படிச் சச்சிதா நந்தத்தி லிடர்
சடம் பொய்மூன்றும், தங்கு மாயையின் கற்
பித மன்றியே சகசவாஸ் தவமன்றே, பங்க
மாகுமஞ் ஞாநத்தைக் கருமங்கள் பகைசெ
யா துறவாக்கும், துங்க ஞாநமே கருமவஞ்
ஞாநத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே. 70

மனைக்குள் வைத்தபண் டங்களை மறந் தவன் வருட நூ றழுதாலும், நினைத் துணர்ந் தபின் கிட்டுமப் படியிந்த நின்மல வாந்மா வும், அனர்த்த மானதன் மறதியைக் கெடுத் துத்தன் னறிவினற் காணமல், கனத்த கர் மங்க ளூறுகஞ் செய்யினுங் காணுமோ கா ணுதே. 71

நன்மை யாங்குரு வேசுகந் தருவது ஞா னமே யெனும்வேதம், தன்ம பாவமிச் சிரங் களாற் றேவர்க டருவிலங் குகண்மாந்தர், சென்ம மாகுவ சாதியா சாரமே செய்தவஞ் சுகமென்று, கன்ம காண்டத்தில் விதித்ததெ ன் விதித்துள காரண முரையீரே. 72

தீனமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங் கியே தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக், கனமருந் துக ளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணை நற் ருய்போலே, மனைய றங்கள்செய் மகங் கள்செய் நன்றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொ ல்லும், நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககா மிகள ந்த நிண்ணயந் தெரியாரே. 73

போக மாருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்பேகாண், ஆக மங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ வத்தனை தெரியா தோ, காக மேகறுத் திடுநெருப் பேசுடு கசந் திடு வேம்பே நீ, வேக வாயுவே யசையென வொருவரும் விதித்திடல் வேண்டாவே. 74

கள்ளு மூனுநீ விரும்பினுன் மகங்கள் செய் காமத்தின் மனதானுல், கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் யெனிலிவன் குறையெலாந் தொடானென்றே, தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதஞ் சகலமுந் தவிர்வதே கருத்தாகும், விள்ளு மிவ்விதி யென்னெனிற் பூருவ நியமமாம் விதியன்றே. 75

மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதி பின் மணந்துபா ரெனல்பாராய், மிதுந விச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால் விரும்பென்ற விதிபாராய், இதையும் விட்டொழி யதிநயிட் டிகவங்கிக் கிகழ்ச்சியற் றதும்பாராய், அதைய றிந்துகன் மங்களா சைகளொழிந் தாநந்த மடைவாயே. 76

உலக மானவஞ் ஞானமுங் கருமமு முற வென்ற வழிகூடும், பலவு மானவஞ் ஞானமு ஞானமும் பகையென்ப துளதானுல், நிலவி லேமறுப் போலவஞ் ஞானமு நிமலஞா நத் தோடே, குலவி நின்றிந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவுங் கூடுமோகுருமூர்த்தி. 77

சொரூப ஞானமும் விருத்திஞா நமுமென்று சோதிஞானமு மிரண்டாம், சொரூப ஞானமே விருத்தியின் ஞானமாய்த் தோன்றும்வே றிலே மைந்தா, சொரூப ஞானமஞ் ஞானசத் துருவன்று சுழுத்தியிற் கண்டாயே, சொரூப ஞானத்தின் மருவுமஞ் ஞானத்தைச் சுடும்விருத் தியின்ஞானம். 78

துருத்தி மாயையைச் சுழுத்திற் சுடாத தற் சொரூபஞா நந்தானே, விருத்தி ஞான மாய்ச் சுட்டதெப் படியெனில் வெய்யிலா லுலகெங்கும், பரித்த சூரியன் சூரிய காந்தத் திற் பற்றியக் கினியாகி, எரித்த வாறுபோற் சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்குமென் றறி வாயே. 79

அருளு மையனே திரிவித கரணத்தா லாகிய தொழிலெல்லாம், கரும மல்லவோ விருத்திஞா நமுமந்தக் கரணகா ரியமன் ஹே, உரிய கர்மமஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்கு மென் ஹேதிஞ லாகாதோ, பெரிய ஞான மென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுரையீரே. 80

விருத்தி ஞாநமந் தக்கர ணத்தொடு விருத்தியா கிலுமைந்தா, ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங் கண் டோமே, கருத்த ஞகிய புருடதந் திரங்களாங் கருமங்க ளவைபோல, வருத்தஞாநமும் புரு டதந் திரமன் று வஸ்துதந் திரமாமே. 81

வருத்த கர்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்ஹென்ருக் கவுங்கூடும், மிகுத்த ஞான மப் படியன் று தியாநமும் விவேகஞா நமு ம்வேறே, செகத்தி லொன்றையொன் ருவி வன் பாவிக்குந் தியானங்கற் பிதயோகம், முகத்த மாக்கண்ட ஞாநமே வாஸ்தவ மோ கமாய் மயங்காதே. 82

கண்ட றிந்தது ஞானங்கேட் டதுத னைக் கருதுபா வனையோகம், கண்ட பேர் சொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்டது மறவாதே, கண்ட வஸ்துமெய் தியானவஸ் துக்கள் பொய் கறுவியஞ் ஞானத்தைக் கண் ட வக்கணங் கொல்வது ஞானமே கருமமன் றறிவாயே. 83

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியான முஞ் சத்திய மன்றென்றால், சருவ முத்தி யுஞ் சத்திய மன்றென்று சங்கியா தேநீ கேள், உருவங் கேட்டவன் றியானிக்கும் பொழுதிலவ் வுருவம்வாஸ் தவமன்றே, உரு வ மாகுமப் பொழுதுகண் ணுற்கண்ட வுரு வம்வாஸ் தவமாமே. 84

சடம தாகிய தியானமெய் யாகிய சர்வ முத் தியைநல்கும், திடம தானதெப் படியெ ணி லவரவர் தியானமே பிறப்பாகும், உடல மாசையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த வுடல் களா குவர்மைந்தா, தொடர்ப வங்கெடச் சொரூபமே தியானிக்கிற் சொரூபமா குவர் மெய்யே. 85

பிரமரூபத்தைத் தியானித்தபேர்களும் பிரமமா குவரென்றால், நரசரீரமாங் குரவனே விசாரமேன் ஞானமே னென்னுதே பரம பாவனை பரோட்சமாம் பின்பந்தப் பரோட்சமே யபரோட்சம். திரவி சாரமா ஞானமா முத்தியாங் தீர்வையீ தறிவாயே. 86

வீட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில் விருத்திஞா னமுங்கூடிச், சேட மாகினு லகண்டமா மநுபவ சித்தியெப் படியென்றால், சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றம்பொடி தானுமண் ணுடுமோயும், ஊடி ஞானமு மறிவிலா மையைக்கெடுத் தொக்கவே கெடுந்தானே. 87

இந்த நிச்சய முத்தரு ளநுபவ மிருப்பதெப் படியென்றால், சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர், பந்த முத்திகண் மறந்துபோ முண்டென்று பலர்சொலி னகையாவர், அந்த ரத்தையுண் டுமிழந்தோர் கொசுகெனு மவர்களை நகையா... டுமிழந்தோர் ... ரோ. 88

முத்திப் ...

மலடி மைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி, இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசதம் விலைபேசிக், கலக மாய்முயற் கொம்பினாற் குத்தியே களைத் திரு வருமாண்டார், அலகை யாயினா ரெனும்விவ காரத்தை யறிந்தவன் மபங்கானே.

மாயை யென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகையெலாம் பொய்யாமே, தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ, சேய சொர்க்கமு நகரமு நன்மையுந் தீமையும் பாராமல், தூய சத்துச்சித் தானந்த பூரண சொரூபமா யிருப்பாயே. 90

பங்க யாசநன் முதற்பல தேவரும் பாருள பெரியோரும், கங்கை யாதியாந் தீர்த்தமுந் தேசமுங் காலமு மறைநாலும், அங்க மாறுமந் திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெனச்சொன்னால், எங்க ளுயக னேயத னாற்குற்ற மில்லையோ மொழியீரே. 91

சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது பிழையானால், அற்ப

மாயையிற் றோன்றிய சகங்களை யசத்தெனல் பிழையாமே, சொற்ப நந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்லலா மெனின்மைந்தா, அற்ப மாயையிற் றோன்றிய சகமெலா மசத்திய மெனலாமே. 92

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண்ணியரென்று புராணங்கூப் பிடுமாறல், மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாத்திரமுண்டோ,பொய்ய தேதெனி னுமரூ பங்களாம் பூதமா கியமாயை, மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா நந்தமாய் வியாபிக்குமான்மாவே. 93

மாயை யென்பதே துடையாரா ரெப்படி வந்தது வருவானேன், மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவு மிரண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே, மாயை யென்றமே கங்களுக் கொருசண்ட மாருத குருமூர்த்தி. 94

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடிவாகும், இதுத னக்குள துடலியா னுலகுமெய் யெனுமவ ருடையோர்கள், கதையி லாதபொய் வந்த திப் படியென்று கண்டபே ரிலைமைந்தா, விதன மாயையேன் வந்ததென் ருற்புத்தி விசாரமற் றதனாலே. 95

அருவ மாகுமா யாவித் தைகள்விளை யாடுமுன் றெரியாவே, உருவ மாம்பல கந் தர்ப்ப சேனையா யுதித்தபின் வெளியாகும், பிரம சத்திக ளநந்தமா மதைக்கண்டு பிடித்தி டல் கூடாதே, பரவு பூதங்கள் கண்டநு மான த்தாற் பலருக்கும் வெளியாமே. 96

காரி யங்களுஞ் சத்தியா தாரமுங் காணு மற் றதுமாயம், பாரி னின்றமா யாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும், வீரி யந்தி கழ் வித்தையா யினசத்தி வெளிப்படா ததுபோல, பேரி யற்பிர மத்துக்கு முலகுக்கும் பிறிதுசத் திகளுண்டே. 97

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே றன்றுகாண் சத்தனு மாயாவி, வித்தை காட்டிய விந்திர

சாலம்பொய் வித்துவான் மெய்போலப், புத்தி மைந்தனே சத்திமா ஞகிய பூரண வான் மாவின், வத்து நிர்ணயஞ் சொன்னதிட்டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே. 98

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டென்ப தெப்படி யெனக்கேட்கில், புல்லை யாதியா மசேதநப் பொருளெலாம் பூத்துக்காய்ப் பனபாராய்,நல்லை யாமக னேயதிற் சிற்சத்தி நடந்திடா திருந்தக்கால், தொல்லை யாய்வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள் வேருமே. 99

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பல நிறங் கலந்தசித் திரம்பாராய், அருப்ப மாஞ் சத்தி நியமமில் லாவிடி லரசிலா நகர் போலாம், நெருப்பு நீரதாங் கசப்புமே மதுரமா நீசனு மறையோதும், பொருப்பு மேகமாங் கடலெலா மண்களாம் புவநமிப் படிப்போமே.

ஆர்க்குங் காணவு மறியவும் படாதென்று மவாச்சிய வடிவென்றும், சேர்க்கு நாமரூ பப்பயிர் வித்தென்றுஞ் செப்பிய சிற்

சத்தி,பேர்க்கு மாறெங்ஙன் பிறித்திடப் படா தெனிற் பிரமபா வனையொன்றுப், பார்க்கு மாறெங்ஙன் முத்தியா குவதெங்ஙன் பரம சற் குருமூர்த்தி. 101

வாயுத் தம்பனஞ் சலத்தம்ப னம்மணி மந்திர மருந்தாலே, தேயுத் தம்பனஞ் செய் திடி லதிலதிற் சிறந்தசத் திகளெங்கே, நீயச் சச்சிதா நந்தமாய் வேறென்று நினைந்திடா திருப்பாயேல், மாயச் சத்திபோ மீதன்றி மந் திர மறைகளிற் காணேமே. 102

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்த மாம் விவகரித் திடவேண்டில், நாவி னன் மண்ணைக் குடமென்ப ரக்குட நசிப்பது நா வாலே, பாவு நாமரூ பங்களை மறந்துமண் பார்ப்பதே பரமார்த்தம், சீவ பேதகற் பிதங் களை மறந்துநீ சிந்மய மாவாயே. 103

பூரிக் குங்கன சச்சிதா நந்தத்திற் பொய் சடந் துயர் மூன்றும், தூரத் தாயி னுந் தோன்றுபாழ் விபரிதந் துடைப்பதெப் படியென்றால், நீரிற் றோன்றுந்தன் னிழ

றலே கீழதாய் நின்றலே யினுநேராய்ப், பாரிற்
றேன்றிய தன்னைநோக் கிடிலந்தப் பாழ்
நிழல் பொய்யாமே. 104

ஞாநங் காரண மறிபொருள் காரிய
நாமரூ பப்பேய்கள், ஆன தெப்படி யழிந்த
தெப் படியென வாய்குதல் பலனன்றே, மா
ன மைந்தனே தீர்க்கசொப் பநசகம் வந்த
தும் பாராமல், போன தும்நினை யாமலுன்
போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே. 105

அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பரா
முக மாகினு லம்மட்டும், நிசத்தி லுள்விழிப்
பார்வையா மிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால்,
வசத்தி லுன்மன நின்றுசிந் மாத்திர வடிவ
மா யிடின்மைந்தா, கசத்த தேகத்தி லிருக்கி
னு மாநந்தக் கடல்வடி வாவாயே. 106

தானன்றி வேறென்று மில்லாத பூர
ணச் சச்சிதா நந்தகுணமாய், ஊனின்ற வுயிர்
தோறு மொன்றுரு மென்றுலகு தொக்கி
ன்ற படிகணடிலேன், நானென்ற சீவன்கள்
சத்தான வகையொக்கு ஞாநங்கள் வெளி

கண்டதால், ஆநந்த மிதுபோல வெளியாக
வுதியாத வடைவேது குருநாதனே. 107

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொரு
பூவி லொன்ருகு மென்ருலுமே, கரணங்க
ளோரொன்றி லோரொன்று தெரியுங்க
ணக்கன்றி வாராதுகாண், அருமந்த சச்சிதா
நந்தச்சு பாவங்க ளான்மாவின் வடிவாகிலும்,
பிரபஞ்ச மயமாம்வி ருத்திபே தத்தினுற்
பேதங்க ளாமைந்தனே. 108

தாமதமி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குண
த் தால்வரும்வி ருத்திமூன்ரும், ஆமவைகண்
மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமும் மபிதாந
மாகுமகனே, ஏமுறவி ருக்கின்ற சச்சிதா
நந்தங்க ளென்றென்று மொன்ருகிலும்,
நாமுரைக் கும்விருத் திப்பிரிவி னுற்சொருப
ஞாநாதி பிரிவாகுமே. 109

சடமான மூடத்த ருக்கல்லு மண்களிற்
சத்தொன்று மேதோன்றுமால், விடமான
காமாதி கோரத்தி லாநந்தம் விளையாது மற்ற

வைகளாம், திடமான வொழிவாதி சாந்தத்தி லேசச்சி தாநந்த மூன்றும்வெளியாம், மட மான மூடங்கள் கோரங்கள் விடுசாந்த மன மாகி லாநந்தமே. 110

இகமான குருநாத னேசச்சி தாநந்த மெனுமிலக் கணமறிகிலேன், அகலாத சத் தாவ தேதுசித் தாவதே தாநந்த மேதென்றி டில், மிகுகால மூன்றுங்கெ டாதிருப் பது சத்து வேறுபா டறிதல்சித்தாம், மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாகு மநுபூதி வாழ்வென்ப தாநந்தமே. 111

நாசச்ச ரீரத்தி ருக்குஞ்ச ரீரிதனை நால் வேத மாவாக்கியம், நீசச்சி தாநந்த மென்றி டினு மாசிரியர் நீபிரம மாகுமெனினும், மாச ற்ற சச்சிதா நந்தநா னென்னவிவன் மன்னு மநு பவமெங்ஙனே, கோசப்பு ரங்களையி டித்துத்த கர்க்குமத குஞ்சரக் குருநாதனே.

சென்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற் செல்கால மிவனுண்டலோ, கன்மாநு பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்

ற காலத்து மிவனுண்டலோ, உன்மாத யாத ஞு வுடல்கடவு ளுடன்மநுட வுடன்மாறி மாறியழியும், தன்மாய வுடல்கெடினு மிவ னிருப் பதுகொண்டு சத்தென்ப தொக்குமக னே. 113

இருளாக மூடுஞ்சு ழுத்தியி லிராத்திரி யி லிரவிசுட ரற்றபொழுது, மருளாம லிரு ளையும் பொருளையுந்தெரிகின்ற வகைகொண்டு சித்தாகுமே,பெருவாழ்வு மிக்கதா னேதன் னிடத்தினிற் பேராத பிரியமதனுல், அருகாத பிரியஞ்சு கத்தில்வரு மாதலா லாநந்த மாமைந்தனே. 114

அன்னபா ஞுதிசுக சாதநம தாகையா லார்க்கும்வெகு பிரியமாகும்,இன்னவா ருன் மாவு மாநந்த சாதநமெ னக்கருதல் பொரு ளல்லவே, சொன்னவான் மாவையொரு சுகசாத நங்களொடு சொல்லுவா யாகின் மகனே, உன்னதா நந்தம்வே றேதநுப விப் பதா ருபயவான் மாவுமுளவோ. 115

விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திர மாகும் வெகுபிரிய மான்மாவிலாம், விடய சுகம் வருபிரிய மாறிவரு மான்மாவில் வெகு பிரிய மாறு துகாண், விடயசுகம் விடலுமாங் கொளலுமா மான்மாவை விடுவதெவர் கொ ள்வதெவர்பார், விடயசுக போகங்கள் விடும வனை யவனுல் விடப்படா தொருநாளுமே.

வேகின்ற கோபங்க ளாலென்னை நான் கொன்று விடுகிறே னென்றுசிலபேர், சாகி ன்ற படியினுற் றன்னையே தான்கொன்று சாவனெனல் சங்கையலவே, தேகந்த னைக் கொல்லு மவனுல்வி டப்பட்ட தேகமவ னல்லன்மகனே, ஆகந்த னிற்கோப மலதுத னை யொருநாளு மான்மாவெ றுப்பதிலை யே. 117

தாகப்படும் பொருளி லும்மகன் பிரிய மாந் தனயனிலு முடல்பிரியமாம், ஆகத்தி லும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மதனிலும் பிரியமுயிராம், ஏகப்பி ராணனிலும் வெகு பிரிய மான்மாவி லிந்தவான் மாமுக்கியம்,

ஊகத்தி னுற்கௌண மித்தைகர்த் தாமூன்
று மோமொன்றி லதிகமகனே. 118

கேடலான பொழுதிவன் காணிக்கு மகனென கௌணவான் மாமுக்கியம், விடலாத வுடலம்ப ரிக்குநா ளுடலான மித்தையான் மாமுக்கியம், திடமான நன்மைகதி வேண்டினுற் கர்த்தனுஞ் சீவவான் மாமுக்கியம், சடமாயு முத்தியினின் ஞானவான் மாவான தானேம காமுக்கியம். 119

புலியுமநு கூலமெனி விட்டமாம் பகைசெயிற் புதல்வனெனி னும்வெறுப்பாம்,உலகிலிரு வகையுமல் லாதபுல் லாதியிலு தாசீனமாமாதலான், மலினமறு சின்மயன் பலவகையு மிப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழான், அலகிலா நந்தவடி வாகுமுன் சொரூபத்தையாராய்ந்து பார்மைந்தனே. 120

மாநஞ்சி றந்தகுரு நாதனே யாநந்த வகைகளைத் தனையென்னிலோ, ஞாநந்திகழ்ந்தபிர மாநந்தம் வாசனா நந்தம்விட யாநந்தமென், முநந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை

யென்பர்சில ரவ்வைந்து மிதிலடக்கம், யான
ந்த வகைசொலக் கேண்மைந்த னேயெட்டு
மிஃதின்ன தின்னதெனவே. 121

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்தி
ரைப் போதுளது பிரமசுகமாம், மோகத்த
நந்தலிற் சுகம்வாச னச்சுகமு மூப்பிரிய
மான்மசுகமாம்,யோகத்தி லுளதுமுக் கியசுக
மு தாசீன முற்றசுக நிசசுகமதாம், ஏகத்தை
நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கியமெ ழுந்தசுக
ஞானசுகமே. 122

இவ்வா றுரைசெயுஞ் சுகபே தங்களி
ணியல்பா மவைசொல மகனேகேள், ஒவ்வா
நனவினி னுழல்வா ணிடர்கெட வுறங்குஞ்
சயனம துறுநேரம், செவ்வா மனமக முகமா
மதியொளிர் சித்தின் சுகநிழல் சேருங்காண்,
அவ்வா றிவனுள மகிழ்வா மநுபவ மதுதான்
விஷயசு காநந்தம். 123

ஊனந் தருசுக விடயந் திரிபுடி யிடரா
மௌனமன மசையாமல்,சேனந்தன துகு லாய
ந்தனில்விழு செயல்போ னித்திரை செறி

சீவன், தானந் தமில்பர னுடனென் றுவ னொரு தனையல் லதுபிற நினையாமல், ஆநந் தமயனு மாவன் சுகமிரு மதுதா னுயர்பிர மாநந்தம். 124

தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப் பொருள்விழி துயில்வோர்கள், தாங் கும் மலரணை நன்று கச்சிலர் சம்பா திப்பது தானாகம், தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண் முறைமையுந் தெரியா தமளிசெய் பொழுதே போல், ஆங்குள் வெளிகளு மறியா வநுபவ மதனு லதுபிர மாநந்தம். 125

உதவும் புவியினி லொருவன் னநுபவ மொருவன் மனதினி லுதியாதே, மதியுங் கெடுகிற துயில்கொண் டாநந்த மயனன் றேசுக முறுகின்றான், இதுவிஞ் ஞான மய னுஞ் சிந்தையி னினைவாய் வந்திட லழகன் றே, சுதைவிண் ணோர்புகழ் குருவே நீரிது சொல்லீர் சகலமும் வல்லீரே. 126

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர் களு மறி நினைவிற் பிறிவறி வினிலில்லை, செய்

யுந் நனவினி லிறுகும் மனதொடு சேருஞ் சின்மய விஞ்ஞானன், னையுந் துயர்மன நழுவும் பொழுதுணர் ஞானச் சுகமுணு மானந்தன், பெய்யுந் துளிகளு நீருங் குளமொடு பாகும் போலிவர் பிறிவன்றே. 127

ஒன்று கியபிர மானந் தச்சுக மொழிவானேன்வெளி வருவானேன், என்றுன் முன்செய்த கருமம் வெளியினி லிழுக்குஞ் சுழுத்திவிட் டெழுந்தோனும், நன்று யினசுக மகலான் வெளியிலு நடவான் மறதியும் பெறமாட்டான், அன்று மெனவிருந் துறங் குஞ் சிலகண மதுவே வாதனை யானந்தம்.

அந்தக் கணமுட லகமென்றிடர்களி லலைந்தே சுகந்தனை மறந்தேபோம்,முந்தைச் செயும்வினை சுகதுக் கந்தரு மோனந் தருநடு வடிவேகாண், எந்தப் புருடனு மொருசிந் தையுமற விருந்தே னெனலநு பவமாகும், இந்தப் படிதனு தாசீ னச்சுக மிதுவே நிசமெனு மானந்தம். 129

நிசமா னதுமுக் கியமோ குடத்துள நீரன் றேவெளி யீரந்தான், வசமா வகங்கா

மறைந்தா னிசமது படிந்தான் முக்கிய வகை யாகும், திசையார் திரிசய மறியா தேதுயில் செறியா தேயுட றறிபோலே, அசையா தேமதி சமமா கியநிலை யதுதான் முக்கிய வாநந்தம். 130

மனுடன் மனுடகந் தருவன் றேவநன் மாகந் தருவனெண் பிதிரோடே, பனுமா ஜானர்கள் கருமத் தேவர்கள் பகர்முக்கியரிந் திரனுசான்,கனமார் பிரஜா பதியென் விரா ட்டுபொன் கர்ப்பப் பிரமனென் றின்னோர் கள், பினவா நந்தங்க ளுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல்பிர மாநந்தம். 131

எவனு கிலுமிந்தத் துரியா தீதத்தி லேழாம் பூமியி லிருந்தானேல், அவனு ரத ன்சுகன் சிவன்மா லயன்முத லறிவோ ரநு பவ சுகபோதம், விவகா ரதிர்சய மிதுவே யநுபவ மெனமுன் சொல்லிய விவகாரி, உவமா னமுமறி மகனே யவனடி யுதிரும் பொடிகளென் முடிமேலே. 132

இந்தவா றைந்துசுகஞ் சொல்லினோம் வித்தைசுக மினிமேற் சொல்வோம், முந்த

மா யையுஞ் சச்சி தாநந்தப் பொருளுமே
மொழியும் போதில், அந்தமா மத்துவித சுக
மான்ம சுகமிரண்டு மங்கே சொன்னேம்,
தொந்தமாற் றியமகனே யின்னமுனக்
கையமுண்டேற் சொல்லு வாயே. 133

தகன்றனையு மெனையுமுல கினையுமீன்
றளித்தருளுங் குருவே கேளீர், புகன்ற சச்சி
தாநந்தப் பதங்கடனித் தனியாகிப் பொருள்
வே றுனல், உகண்டமன முறைப்பதெங்ங
ன் பரியாய பதங்களைப்போ லுறவு காணே
ன், அகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீக்
கூட் டியமதுவா யறிவிப் பீரே. 134

தூளிரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்க
ளினு னீர்மூன்று கூறு யிற்றே, ஒளிதவ
னஞ் செம்மையென்ற பதங்களா லக்கினியு
மொருமூன் றமோ, வெளிமுதலாஞ் சக
மசத்து மூடமிட ரெனப்பிரித்து விலக்கி
வேதம், எளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தா
தி யெனும்பிரம மேகந் தானே. 135

நித்தியம்பூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பர
ப்பிரம நிதாநஞ் சாந்தம், சத்தியங்கே வலங்

துரியஞ் சமந்திருக்குக் கூடஸ்தன் சாட்சி போதம், சுத்தமிலக் கியஞ்சநா தனஞ்சீவன் றத்துவம்விண் சோதி யான்மா, முத்தம்விபு சூக்குமமென் றிவ்வண்ணம் விதிகுணங்கண் மொழியும் வேதம். 136

அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமே யம் விமலம் வசனு தீதம், அசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந் தரமகோ சரம கண்டம், அசம நந்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவ யவம நாதி, அசரீர மவிகார மத்துவித மெனவிலக் கா மநேக முண்டே. 137

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங் கணன்றுய்ச் சேர்ந்தொருமித் தெல்லாங் கூடிச், சொன்னபொரு ளொன்றன்றி யிர ண்டில்லை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ் சொற்கள், பின்னபத மாமதனுற் சத்தாதி குணப் பொருளாம் பிரம மேகம், அன்ன பொரு ளொருமையறிந் தகண்டபரி பூரண மா யாவாய் நீயே. 138

நிற்குணவத் துவின்குணங்க ளுரைப் பதுதாய் மலடி யென நிகரென் னுதே, சற்

குணனே வத்துநிலை யுரையாம லறியவல்ல சதுர ருண்டோ, நற்குணவே தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெறப்பிரம ஞானந் தோன்றச், சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களன்று பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே. 139

மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே மொழியக் கேளீர், ஏகபரி பூரணமா மென்சொருப மென்னுளத்தி லிறுகும் வண்ணம், ஆகமங்கள் சொன்னபடி யென்னையகண் டார்த்தமா வறிந்தே னையா, ஊகமுமொத் திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ லுறைக்கு நெஞ்சே. 140

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானுற் சாட்சி யெங்கே, சித்தேசத் தாகுமய லெனிற் சடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியுமில்லை, ஒத்தேதோன் றியசத்துஞ் சித்து நல்ல சுகமாகு மூகத் தக்கோர், வித்தேயன் னியமாகிற் சடமசத்தாஞ் சுகாநுபவம் விளைந்திடாதே. 141

வீயாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது
தன்னாலோ வேறொன் றாலோ, வாயால்வே
றெனிலதுவு மசத்தோசத் தோவசத்தேன்
மலடி மைந்தன், பேயாகா ரியஞ்செயுமோ
சத்தெனவிப் படியதையும் பிரித்துச் சொன்
னால், ஓயாத வவத்தையாங் குதர்க்கவிகற்
பங்களைவிட் டொழிந்தி டாயே. 142

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லநுபவ
முங் கேள்சுழுத்திச் சுகவா நந்தம், மிருதி
வடி வாதலிலவ் வாநந்த மேயறிவாம் வே
றங் கில்லை, கருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தி யிரண்
டிலுநீ யிருந்திருளைக் காண்கின் றாயே, இரு
தயத்திப் படிநோக்கி யேகபரி பூரணமா
யிருந்தி டாயே. 143

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி
யிவனுமநு பவம்வி டாமல், பலமலரின்
மதுப்போலே சச்சிதா நந்தமொன்றும் பர
மார்த் தத்தைப், பலபொழுதுங் கண்மூடிச்
சமாதியிருந் தான்விழித்துப் பார்த்தபோது,
பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோ
ன்றுமொரு படமா னானே. 144

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே
விஞ்ஞைதமின்றி யினிவே றுண்டோ, அதை
யுரைத்து மதைநினைத்து மிருப்பதன்றோ
ஞாநிகளுக் கான நீதி, முதலுரைத்த துரி
யாதீ தமுமேழாம் பூமியுமுக் கியமா மென்ற,
பதமுமதின் வகையுமெனக் கெளிதாகத்
தெளியும் வண்ணம் பணித்தி டீரே. 145

வினவுமிடத் தஞ்ஞாந பூமிக ளேழ்
ஞாநபூ மிகளே ழென்பார், இனியவற்று
ளஞ்ஞாந பூமிகளே ழையுமுந்தி யியம்பக்
கேளாய், தனிவித்துச் சாக்கிரஞ்சாக் கிரம
கா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத்தைச் சார்ந்த, கனவு
களுக் கனவுசாக் கிரஞ்சுழுத்தி யென்றெழு
பேர் கணித்தார் மேலோர். 146

முந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத்
திரமதுதான் முதல்வித் தாகும், இந்தவறி
விற்பண்டில் லாவகந்தை முளைபோலா மிது
நனுவாம், வந்துவந்து பிறவிதொறு மகம
மதை வளருமது மகாந னுவாம், நந்துமகங்
கொடுநனவின் மனோராச்சி யஞ்செயலே
நனுக்க னுவே. 147

உண்டுறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல் சொப் பனமெனும்பே ருடைய தாகும்,பண் டுகனக் கண்டுமெறந் ததைமீண்டு நினைப்பது சொப் பனநனவாம், மண்டுமிருண் மூடுவது சுழுத்தியா மஞ்ஞான வகைகள் சொன்னோ ம், விண்டுநிறை முத்திதரு ஞானபூ மிகளே ழும் விளம்பக் கேளாய். 148

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சைவிசா ரணையிரண்டாம் பூமி யாகும்,நலதநுமா னசி மூன்றாம் பூமிசத்து வாபத்தி நாலாம் பூமி, சொலுமசம்சத் திப்பேரும்பதார்த்தாபாவனை ப்பேருந் துரியப் பேரும், மலினமறு மக னேயைந் தாறேழு பூமிகளா வகுத்தார் மே லோர். 149

துற்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்புவது சுபேச்சை யாகும்,நற்சங்க மொ ழிவினவி ஞானநூல் பழகல்விசா ரணையா நம்பி, முற்சங்க வேடணைகள் விடறநுமா னசியிந்த மூன்றி னாலும், சற்சங்க மனதிலு ண்மை யறிவுதித்தல் சத்துவா பத்தி தானே.

தத்துவத்தின் மனமுறைத்து மித்தை யெலா மறத்தலசம் சத்தி யாகும், அத்துவி தா நந்தம்வருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தபா வனைய தாகும், வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்தம வு னசுபாவந் துரிய மாகும், இத்துரிய பூமி யைமுன் றுரியாதீ தப்பதமென் றதுவுங்கே ளாய். 151

முற்புவிமூன் றினுமுலகந் தோன்றுத லாற் சாக்கிரமா மூன்றற் கப்பால், சொற்ப னமா மதுவுமெள்ள நழுவுமைந்தாம் பூமியே சுழுத்தி யாகும், அற்புதமாஞ் சுகாநுபவ மிகுமாறும் புவிதுரிய மதற்கப் பாலோர், கற்பனையி லாதவிட மதீதமென்று மௌன மாக் காட்டும் வேதம். 152

துரியநிலந் தனைத்துரியா தீதமெனின் மயக்கமென்று கருதி மேலோர், அரியதொ ரு விதேகமுத்தி யதீதமென்பா ரதுகணக்கி லாறும் பூமி, மருவுசுழுத் தியிற்காட்சி சுழுத் தியென்பா ரென்பதுநீ மனத்திற் கொள்வா ய், பெருமைதரு ஞாநபூ மியின்விகற்ப மின்னமுண்டு பேசக் கேளாய். 153

முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசி களா முத்த ரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரி யான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேத மாகும், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞாநிகளே பிரமவித்தாந் தூய முத்தர், இன்னமுமப் பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறிய யான்சொ ல் வேனே. 154

நாலாம்பூ மியில்வருமுன் மூன்றுபூ மியுமடைந்து நடந்து மாண்டோர், மேலான பதமடைந்து பிறந்துமெள்ள மெள்ளவந்து வீடு சேர்வார், மாலான பவத்தில்விழார் முத ற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்த மைந்தா, கா லான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்த தாமே. 155

இப்புவியி விஞ்ஞாந பூமியொன்றி விரண்டிலடைந் திருந்தா ராலும், அப்புருடர் மிலேச்சரா கிலுமுத்தர் குருபாதத் தாணை மெய்யே, தப்புரையென் றவர் கெடுவார் நடு வான மறைகளைநீ சங்கி யாதே. செப்புமொ ழி வழிதிடமா யகம்பிரம மென்றிருந்து தெளிந்தி டாயே. 156

போல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேக முத்தி தருஞான பூமி யென்று, நெல்லாகி முளைக்குமெனத் தண்டுலமாக் கியகுருவே நீர் சொன் னீரே, இல்லாளுங் குடும்பம்விட் டுச் சந்நியா சம்புகுந்தே காங்கி யானோர், அல் லாமன் முத்திபெறு ரென்றுசிலர் சொலு மயக்க மகற்று வீரே. 157

சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கை நன்று தெரியக் கேளாய், கட்டழியுந் துறவு நால் வகையாகு மவைகளுக்கங் காகும் பேர் கள், பட்டதுயர் கெடுங்குடீ சகம்வெகூ தக மம்சம் பரம வம்சம், விட்டகலுந் துறவுக்கு விராகங்கா ரணமன்றி வேட மன்றே. 158

மந்தமுந்தீ விரமுந்தீ விரதரமு மென மூன்று வகைவி ராகம், வெந்துயரம் வரும் பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்துவரும் விரா க மந்தம், இந்தவுட லளவுமனை தனம்வேண் டா மெனவிடறீ விரமென் பார்கள், அந்த ணனூர் மித்தையென விடலதுதீ விரதரமா மறிந்தி டாயே. 159

பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்க ளொன்றும் பலத்தி டாதே, தீவிரத்திற் குடீ சகமும் வெகூதகமு மென்றிரண்டு திறங்க ளுண்டாம், தாவிநடந் திடத்திடமி லாதவர்க் குக் குடீசகமுஞ் சகங்க ளெங்கும், மேவிநடந் திடத்திடமுள் ளவர்க்குவெகூ தகமுமென விதித்தார் மேலோர். 160

இருவகைதீ விரதரத்து மம்சனென் றும் பரமாம்ச னென்றுஞ் சொல்வர், வரு மம்ச னுக்குமுத்தி சத்தியலோ கத்தன்றி வாரா தென்பார், பரமாம்ச னுக்குமுத்தி யிவ் வுலகின் ஞானத்தாற் பலிக்கு மென்பார், திர மருவும் பரமாம்சன் ருனுமிரு வகையாகுஞ் செப்பக் கேளாய். 161

சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டு பே ர்களவ ரிற்சிஞ் ஞாசு, மெய்ஞ்ஞான பூமியின் முன் மூன்றுபூ மியுணடக்கும் விவேகி யா னேன், சுஞ்ஞான வானென்போன் சீவன் முத்தி யடைந்திருக்குந் தூய மேலோன், அஞ்ஞான மகலுமந்தச் சிஞ்ஞாசு மிருவகை யா மதுவுங் கேளாய். 162

பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளா யிருந் தடைவர் பரம ஞானம், அந்தணர்மன் னவர் வணிகர் சூத்திரரா யிருந்துசில ரடைவர் ஞா னம், இந்தவகைச் சாத்திரத்து முலகத்து நட ப்பதுகண் டிருந்து மைந்தா, சிந்தனையின் மயக்கமென்னே சுருதியுத்தி யநுபவத்தாற் றெளிந்தி டாயே. 163

பிறந்ததுண் டாகு லன்றோ பிறகுசா வதுதா னுண்டாம், பிறந்ததே யில்லை யென் னும் பிரமமா வதுவு நானே, பிறந்தது நா னென் றாகிற் பிரமமன் றந்த நானே, பிறந் தது மிறந்த தற்ற பிரமமா நானே நானே.

நானென்ற பிரம மான நானேநா னறி யே னென்றால், நானென்ப தேது பின்னை நம்முடைப் புந்தி யென்னில், தானது மயக் கந் தன்னிற் சாகுமே சாவா தாகி, நானென நிறைந்தி ருந்த ஞானமா நானே நானே. 165

நிறைந்தவா றெந்த வாறு நிலைதெரிந் திலனென் றாயேல், அறிந்ததாஞ் சுழுத்தி தன்னி லாநந்த மதுவே யாகும், குறைந்ததற்

காநங் தந்தான் குவலயந் தன்னி லில்லை,நிறை ந்ததே யிந்த வான்மா நிதானமிவ் வறிவு தா னே. 166

மனத்தினு லெண்ணித் தானே வந்த திவ் வுலக மாகும், நினைத்திடி லநேக லோக நிற்பதவ் வறிவி லன்றோ, அனைத்தையுங் கடந்தப் பாலு மந்தமற் றறிவி தாமென், றெனைத்தனி விசாரித் திட்டா லேகமாய் நிறைந்தோ னனே. 167

அந்தவா றிருந்து கொண்டே யாநந்த மநுப விக்க, எந்தவா றிருந்து கொண்டா லெனக்கிது தெரியு மென்னில், இந்தமூன் றவஸ்தை தம்மு ளெழுந்திடும் விருத்தி நீக் கில், அந்தவா றிருந்து நீயு மாநந்த மடைய லாமே. 168

வாதனு வசத்தி னலே வருகிற விருத் தி யெல்லாம், எதினு லடக்க லாகு மென்று தான் விசாரஞ் செய்யில், போதமா மிராசன் றுணைப் புந்தியைம் புலன்க ளெல்லாம், தா

தரா யிருக்கப் பெற்றுற் சகலமு மடங்குந் தானே. 169

விருத்திக ளடக்க வின்னம் விநோத மாம் யோகத் தாலே, துருத்திபோ லூது மூச்சைச் சுகமுட னடக்கி னிற்கும், கருத் ததற் கில்லை யென்னிற் காரண சரீர மாகிப், பெருத்ததோ ரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடி லடங்குந் தானே. 170

காரண சரீரந் தன்னைக் களைவதெவ் வாறென் றோதில், ஆரணம் பொய்சொல் லாதே யதன்பொரு ளகத்தி லுய்த்துப், பூர ண மாகு மென்மேற் புவநங்க டோற்ற மென்று, தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு மவித்தை யெங்கே. 171

அப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால் விவ கா ரத்தில், எப்படி கூடுமென்னி லென்னை விட் டொன்று மில்லை, இப்படி கண்ட வெ ல்லா மென்மய மென்க ளுப்போல், கற்பித மென்று தானே காண்கின்ற சித்து நானே.

சித்து நானிறைந்தோ னென்ற திட மற வாதி ருந்தால், எத்தனை யெண்ணி னாலு மேது செய் தாலு மென்ன, நித்திரை யுணர்ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனாவே போல, அத்தனை யும்பொய் தானே யாநந்த வடிவு நானே. 173

நானெனு வுடலைத் தானே நம்பினே னநேக சன்மம், ஈனராய்ப் பெரியோ ராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போது, கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டுசற் குருவி னாலே, நானென வென்னைத் தானே நம்பியீ டேறி னேனே. 174

என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேது பாக்கியமோ காணேன், நன்னிலந் தனிலெ ழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே, தன்னிய னானே னாந் தரீயத்தை வீசு கின்றேன், தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடு கின்றேன். 175

தத்துவ ஞாநம் வந்த சந்தோட வதிச யத்தால், நித்தமா டுவன்கா னென்ற நிலை

முன்ன மேய றிந்த, சத்திய மதனு லன்றோ தாண்டவா வென்ற ழைத்தார், அத்தனை மகிமை யுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுந் தாமே.

வந்ததோ ரிவ்வா நந்த மகிழ்ச்சியா ருடன்சொல் வேன்யான், சிந்தையி லெழுந்து பொங்கிச் செகமெலா நிறைந்து தேங்கி, அந்தமில் லாத தாயிற் றப்படிக் குருவே தாந்த, மந்திர மருளு மீசன் மலரடி வணங்கினேனே. 177

வித்தியா நந்த மிந்த விதமென விளம்பினேமே, பத்தியா லிந்த நூலைப் பார்த்தநுபவித்த பேர்கள், நித்திய தரும நிட்டைநிலை தனை யறிந்து சீவன், முத்தியை யடைந்திருந்த முனிவர ராகு வாரே. 178

ஆரணப் பொருளாம் வித்தி யாநந்தம் விளங்க வேதும், காரணங் குறைவி லாமற் கைவல்ய நவநீ தத்தைப்,பூரண மாக்க வேண்டிப் பூர்வமா நன்னி லத்தில், நாரண குருந மக்கு நவின்றனர் யோகில் வந்தே. 179

நிலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புன றலைமேற் கொண்டால், உலகினிற் றீர்த்த மெல்லா முற்றபே றடைவார்போல, நலமை யா குங்கை வல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர் பலகலை ஞான நூல்கள் படித்த ஞா னிகளாய் வாழ்வார். 180

சந்தேகந் தெளிதற் படலம் முற்றிற்று.
படலம் இரண்டிற்குச் செய்யுள் 281,
பாயிரச் செய்யுள் 7, மொத்தம் செய்யுள் 288
கைவல்ய நவநீதம் முற்றுப் பெற்றது.

சர்வஞ் சிந்மயம்.

றலை கீழதாய் நின்றலை யினுநேராய்ப், பாரிற் றோன்றிய தன்னைநோக் கிடிலந்தப் பாழ் நிழல் பொய்யாமே. 104

ஞாநங் காரண மறிபொருள் காரிய நாமரூ பப்பேய்கள், ஆன தெப்படி யழிந்த தெப் படியென வாய்குதல் பலனன்றே, மான மைந்தனே தீர்க்கசொப் பநசகம் வந்த தும் பாராமல், போன தும்நினை யாமலுன் போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே. 105

அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பரா முக மாகினு லம்மட்டும், நிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா மிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால், வசத்தி லுன்மன நின்றுசிந் மாத்திர வடிவ மா யிடின்மைந்தா, கசத்த தேகத்தி லிருக்கி னு மாநந்தக் கடல்வடி வாவாயே. 106

தானன்றி வேறொன்று மில்லாத பூர ணச் சச்சிதா நந்தகுணமாய், ஊனின்ற வுயிர் தோறு மொன்றாகு மென்றுலகெ தொக்கி ன்ற படிகணடிலேன், நானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கு ஞாநங்கள் வெளி

சித்து நானிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதி ருந்தால், எத்தனை யெண்ணி னாலு மேது செய் தாலு மென்ன, நித்திரை யுணர்ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனாவே போல, அத்தனை யும்பொய் தானே யாநந்த வடிவு நானே. 173

நானென வுடலைத் தானே நம்பினே னநேக சன்மம், ஈனராய்ப் பெரியோ ராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போது, கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டுசற் குருவி னாலே, நானென வென்னைத் தானே நம்பியீ டேறி னேனே. 174

என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேது பாக்கியமோ காணேன், நன்னிலந் தனிலெ ழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே, தன்னிய னானே னுத் தரீயத்தை வீசு கின்றேன், தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடு கின்றேன். 175

தத்துவ ஞாநம் வந்த சந்தோட வதிசயத்தால், நித்தமா டுவன்கா ணென்ற நிலை

முன்ன மேய றிந்த, சத்திய மதனு லன்றோ தாண்டவா வென்ற ழைத்தார், அத்தனை மகி மை யுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுந் தாமே.

வந்ததோ ரிவ்வா நந்த மகிழ்ச்சியா ருடன் சொல் வேன்யான், சிந்தையி லெழுந்து பொ ங்கிச் செகமெலா நிறைந்து தேங்கி, அந்த மில் லாத தாயிற் றப்படிக் குருவே தாந்த, மந்திர மருளு மீசன் மலரடி வணங்கி னேனே. 177

வித்தியா நந்த மிந்த விதமென விளம் பி னேமே, பத்தியா லிந்த நூலைப் பார்த்தநு பவித்த பேர்கள், நித்திய தரும நிட்டைநிலை தனை யறிந்து சீவன், முத்தியை யடைந்தி ருந்த முனிவர ராகு வாரே. 178

ஆரணப் பொருளாம் வித்தி யாநந்தம் விளங்க வேதும், காரணங் குறைவி லாமற் கைவல்ய நவநீ தத்தைப்,பூரண மாக்க வேண் டிப் பூர்வமா நன்னி லத்தில், நாரண குருந மக்கு நவின்றனர் யோகில் வந்தே. 179

நிலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புன
றலைமேற் கொண்டால், உலகினிற் றீர்த்
மெல்லா முற்றபே றடைவார்போல, நலமை
யா குங்கை வல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர்
பலகலை ஞாந நூல்கள் படித்த ஞா நிகளாய்
வாழ்வார். 180

சந்தேகந் தெளிதற் படலம் முற்றிற்று.

படலம் இரண்டிற்குச் செய்யுள் 281,

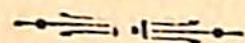
பாயிரச் செய்யுள் 7, மொத்தம் செய்யுள் 288

கைவல்ய நவநீதம் முற்றுப் பெற்றது.

சர்வஞ் சிந்மயம்.

விவேகஷட்கம்.

அனித்திய பூதத்தேகநா னன்று விந்தி
யத் தரங்கநா னன்று, நனித்தவாங் கார பிரா
ணவர்க் கங்க ளன்றுநற் புந்தியு மன்று, தொ
ணித்திடுந் தார மனைசெல் வங் களுக்குத் தூர
மாஞ் சாட்சிநா னென்றுந், தனித்துநித் திய
மாய்ப் பிரத்தியகான் மாவாந் தற்பதப் பொரு
ளதாஞ் சிவோகம். 1

உற்பவன் விருத்த னன்றுநா னோர்கா
லத்தினு நசிப்பவ னன்று,வற்பமாந் தேக கா
ரிய மான வவையெலா மகங்காரத் தல்லாற்,
றற்பத வடிவாஞ் சின்மய மான வெனக்கிலை
சகளநிஷ் களமா, யெப்புறத் தேனு மெல்லை
யற் றிருக்கு மின்பசிற் சொருபமாஞ் சிவோ
கம். 2

சத்திய ஞான னந்தமாம் பிரமத் துதித்
திடு மாயையிற் சனித்த,மெத்துமிவ் வுலகஞ்
சேதனத் திடையே நசிக்கும தேதென விள
ம்பிற், றத்துசொப் பனமுஞ் சுழுத்தியி லச
த்தாங் தன்மைபே[illegible]த்திலா திருக்குஞ்,சுத்
தபூ ரணமாய் நித்திய மாகித் துலங்கிய சொ
ருபமாஞ் சிவோகம். 3

பழுதைதன் னிடத்திற் பாம்புதோன்
றுதல்போற் பரப்பிர மத்திடை யதனிற்,கழி
தரு மஞ்ஞா நத்தினுற் சீவ னுதித்திடக் கண்
டவ னொருவன், பழுதையென் றதனுற் சர்
ப்பமோ கழும்போய்ப்பழுதையாய்க்கண்டது
போல, வழுவிறே சிகனுர் ஜீவனீ யன்றென்
றறைந்திட வாகினேன் சிவோகம். 4

எமக்குமன் னியமா முலகமொன் றில்
லை யெவ்வுல கங்களெம் மிட்த்திற், சம்,த்து
வற் பவமா மாதலான் மாயை வடிவம தேதெ
னிற் சாற்ற, வமைத்தகண் ணுடி விம்பமா
நிழல்போ லடங்கியெம் மி'-த்தினில் விளங்
குந், தமத்துவ மில்லாச் சச்சிதா நந்த தர்பத
விமலமாஞ் சிவோகம். 5

சாக்கிர மதனி லிந்திரி யங்க டமக்கு
மேற் சாட்சியாஞ் சிவோகம், தேக்குசொப் ப
னத்தி லுலகரூ பமதாய்ச் செய்மனச் சாட்சி
யாஞ் சிவோகந், தாக்கிய சித்த நாசமாஞ் சுழு
த்தி யவத்தையிற் சாட்சியாஞ் சிவோக, நீக்
கமி றுரியா நந்தமாஞ் சர்வ நிர்மல சாட்சியா
ஞ் சிவோகம். 6

விவேக ஷ-க முற்றிற்று.

ஆநந்தராமாயணம்.

இதுகாறும் தமிழில் வாராதது. இது வால்மீகி மகரிஷியால் வடமொழியிலியற்றப்பட்டது. இதில் வால்மீகி ராமாயணத்திலில்லாத அநேக விஷயங்களடங்கியிருக்கின்றன. விலை ரூபாய் ஐந்து.

கைவல்லியம் மூலம் - பாக்கெட்சைஸ்	0	3
வேதாந்த சூடாமணி ,,	0	2½
வேதாந்தசாஸ்திர ரத்நாவலி. இதில், கட்டளை, கீதாசாரத் தாலாட்டு, சசிவன்னபோதம், மகாராஜா துறவு, வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம், லட்சணவிருத்தி, வேதாந்த சூடாமணி, கைவல்லியமும் இருபடமுமடங்கிருக்கின்றன. பாக்கெட்சைஸ்	1	0
பஞ்சதசி மூலம் - பாக்கெட்சைஸ்	0	10
வேதாந்தசாரமர்த்தமும், அத்வைத ரசமஞ்சரி மூலமும் உரையும்	0	8
சங்கரத்துவேஷியரின் வாய்ப்பூட்டு	0	6
வேதாந்தசித்தாந்தசாரசங்கிரகம்	0	8

மானேஜர்:—

அம்பாவிலாச புத்தகசாலை

கோமளீசுவரன்பேட்டை,

சென்னை.